

แบบฟอร์มข้อเสนอโครงการวิจัยและนวัตกรรม ฉบับสมบูรณ์ (Full Proposal)

เรื่อง

การพัฒนารูปแบบการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารยุคดิจิทัลของเยาวชนในแหล่งท่องเที่ยว
ทางวัฒนธรรม จังหวัดสุรินทร์

Development of English speaking Model for Digital Communication of Youth
in Cultural tourism, Surin province

โดย

นางมีนา ทนคง ฮามิลตัน

พระครูสุเมธจันทสิริ,ดร.

นายภาณุวัฒน์ อินทรสมบัติ

นายชายชาญ วงศ์ภักดี

พระครูสุตพัฒนานุกูล,ผศ.

หลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ
มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาเขตสุรินทร์

พ.ศ. ๒๕๖๗

ได้รับทุนอุดหนุนการวิจัยจาก วิทยาเขตสุรินทร์

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

MCU

แบบฟอร์มข้อเสนอโครงการวิจัยและนวัตกรรม ฉบับสมบูรณ์ (Full Proposal)

เรื่อง

การพัฒนารูปแบบการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารยุคดิจิทัลของเยาวชนในแหล่งท่องเที่ยว
ทางวัฒนธรรม จังหวัดสุรินทร์

Development of English speaking Model for Digital Communication of Youth
in Cultural tourism, Surin province

โดย

นางมีนา ทนคง ฮามิลตัน

พระครูสุเมธจันทสิริ,ดร.

นายภาณุวัฒน์ อินทรสมบัติ

นายชายชาญ วงศ์ภักดี

พระครูสุตพัฒนานุกุล,ผศ.

หลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ
มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาเขตสุรินทร์

พ.ศ. ๒๕๖๗

ได้รับทุนอุดหนุนการวิจัยจาก วิทยาเขตสุรินทร์

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

MCU

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

Full Proposal

Development of English speaking Model for Digital Communication of Youth
in Cultural tourism, Surin province

By

Mrs. Meena Thonkhong Hamilton

Phrakhrusumethchandhasiri, Dr.

Mr. Panuwat Intarasombat

Mr. Chaichan Wongpakdee

Phrakhrusutapattananukul, Asst. Prof.

Bachelor of Education in Teaching English Program
Mahachulalongkornrajavidyalaya University Surin Campus

Research Project Funded by Surin Campus

Mahachulalongkornrajavidyalaya University

MCU

(Copyright Mahachulalongkornrajavidyalaya University)

สารบัญ (ชั่วคราว)

บทคัดย่อภาษาไทย	ก
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	ค
กิตติกรรมประกาศ	จ
สารบัญ.....	ฉ
สารบัญแผนภาพ	ณ
บทที่ ๑ บทนำ	๑
๑.๑ ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	๑
๑.๒ วัตถุประสงค์ของการวิจัย	๒
๑.๓ ขอบเขตของการวิจัย.....	๒
๑.๔ นิยามศัพท์เฉพาะ	๒
๑.๕ ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	๓
บทที่ ๒ เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	๔
๒.๑ สารการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ.....	๔
๒.๒ การพัฒนารูปแบบการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร	๑๐
๒.๓ การพัฒนารูปแบบการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารยุคดิจิทัล	๑๕
๒.๔ การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม	๑๗
๒.๕ การทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง.....	๒๕
๒.๖ กรอบแนวคิดการวิจัย.....	๒๘
บทที่ ๓ วิธีการดำเนินการวิจัย	๒๙
๓.๑ รูปแบบการวิจัย	๒๙
๓.๒ พื้นที่ในการศึกษาวิจัย	๒๙
๓.๓ ประชากรและผู้ให้ข้อมูลสำคัญ.....	๒๙
๓.๔ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	๓๐

๓.๕ การเก็บรวบรวมข้อมูลวิจัย	๓๐
๓.๖ การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ	๓๑
๓.๗ การนำเสนอผลการศึกษาวิจัย	๓๑
บทที่ ๔ ผลการศึกษาวิจัย	๓๒
๔.๑ สภาพปัจจุบันของการใช้ทักษะการพูดภาษาอังกฤษในการสื่อสารยุคดิจิทัล ของเยาวชนในแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม ทั้ง ๖ แหล่ง จังหวัดสุรินทร์	๓๒
๔.๒ หลักการพูดภาษาอังกฤษในการสื่อสารยุคดิจิทัล ของเยาวชนในแหล่ง ท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม ทั้ง ๖ แหล่ง จังหวัดสุรินทร์	
๔.๓ นำเสนอการพัฒนารูปแบบทักษะการพูดภาษาอังกฤษในการสื่อสารยุคดิจิทัลของเยาวชนใน แหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม ทั้ง ๖ แหล่ง จังหวัดสุรินทร์	
๔.๔ องค์ความรู้ที่ได้จากการวิจัย	
บทที่ ๕ สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ	
บรรณานุกรม	
ภาคผนวก	
ภาคผนวก ก เครื่องมือการวิจัย	
ภาคผนวก ข บทควมวิจัย	
ภาคผนวก ค ภาพกิจกรรมงานวิจัย	
ภาคผนวก ง สัญญาจ้างงานวิจัย	
ประวัติผู้วิจัย	

สารบัญแผนภาพ

แผนภาพที่	หน้า
แผนภาพที่ ๒.๑ กรอบแนวคิดของโครงการวิจัย.....	๒๘

บทที่ ๑

บทนำ

๑. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยมีองค์ประกอบคือการสื่อสารในสากล: ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ใช้กันอย่างกว้างขวางในระดับนานาชาติ การพัฒนาการพูดภาษาอังกฤษสามารถช่วยให้เยาวชนในแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม จังหวัดสุรินทร์สื่อสารได้รวดเร็วและมีความเข้าใจกับคนอื่นที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาติดต่อกันได้มากขึ้น ซึ่งเป็นประโยชน์ในการเตรียมความพร้อมสำหรับการทำงานหรือการศึกษาต่อในระดับนานาชาติในอนาคต การเข้าถึงความรู้และข้อมูล: ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่มีความเกี่ยวข้องกับการนำเสนอความรู้และข้อมูลหลายประเภท เช่น วิทยาการคอมพิวเตอร์ การวิจัยทางวิทยาศาสตร์ และความรู้ทางวัฒนธรรม การพัฒนาการพูดภาษาอังกฤษช่วยให้เยาวชนในแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม จังหวัดสุรินทร์สามารถเข้าถึงความรู้และข้อมูลที่มีอยู่ในระดับนานาชาติได้มากขึ้น และการเตรียมความพร้อมสำหรับการทำงาน: การพัฒนาการพูดภาษาอังกฤษช่วยให้เยาวชนในแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม จังหวัดสุรินทร์ มีความพร้อมสำหรับการทำงานในสถานประกอบการที่มีการใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาการสื่อสาร เยาวชนในแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม จังหวัดสุรินทร์ สามารถพูดภาษาอังกฤษได้ดีสามารถทำงานร่วมกับคนอื่นที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาติดต่อกันได้โดยง่ายและมีประสิทธิภาพมากขึ้น ปัญหาของการสื่อสารภาษาอังกฤษของเยาวชนไทยอาจมีหลายปัจจัยที่ส่งผลต่อความเข้าใจและการสื่อสารในภาษาอังกฤษ บางปัญหาที่สำคัญได้แก่ ขาดความเชื่อมโยง: ความเชื่อมโยงระหว่างภาษาแม่ของนักเรียนกับภาษาอังกฤษอาจไม่เข้มแข็งพอ นักเรียนอาจไม่รู้จักคำศัพท์หรือสำนวนภาษาอังกฤษที่เกี่ยวข้องกับประสบการณ์ส่วนตัวของตนเอง ซึ่งทำให้เกิดความลำบากในการเข้าใจและสื่อสารในภาษาอังกฤษได้ ขาดความรู้และทักษะ: นักเรียนบางคนอาจขาดความรู้และทักษะในการใช้ภาษาอังกฤษจากการศึกษาหรือประสบการณ์ที่จำเป็น อาจทำให้พูด อ่าน และเขียนภาษาอังกฤษได้ไม่คล่องแคล่วหรือไม่เก่งเท่าที่ต้องการ การเรียนรู้แบบพื้นฐาน: การเรียนรู้ภาษาอังกฤษบางครั้งอาจมักเน้นไปที่การเรียนรู้ไวยากรณ์มากเกินไป ทำให้นักเรียนอาจไม่สามารถใช้ภาษาอังกฤษได้ดีเท่าที่ควรในด้านการฟังการพูดอ่านและการเขียนได้อย่างถูกต้อง และมีการพัฒนาด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ด้านทักษะการแก้ปัญหา ด้านทักษะการสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ ทักษะด้านการมีความคิดสร้างสรรค์ และทักษะด้านการนำไปใช้ประโยชน์ การสื่อสารยุคดิจิทัล เป็นกระบวนการใช้ทักษะในการใช้ วิเคราะห์ผู้รับสาร/ออกแบบสารอย่างดึงดูดใจ มีความคิดสร้างสรรค์ ผ่านการใช้สื่อดิจิทัล (digital media) ที่มีปฏิสัมพันธ์ มีการแบ่งปัน แลกเปลี่ยนอย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งการผสมผสานข้อความ (text) ภาพ เสียง เทคนิค ให้เกิดผลต่อผู้รับสารตามที่คุณส่งสารมีความตั้งใจ ซึ่งมีสถานที่ท่องเที่ยวในจังหวัดสุรินทร์ซึ่งประกอบด้วย ๑) ปราสาทศีขรภูมิ ตำบลระแงง อำเภอศีขรภูมิ จังหวัดสุรินทร์ คือ ๒) หมู่บ้านวิถีวิถีเทนมีย์ ตำบลเทนมีย์ อำเภอเมืองสุรินทร์ จังหวัดสุรินทร์ ๓) หมู่บ้านช้าง บ้านตากกลาง ตำบลกระโพ อำเภอท่าตูม จังหวัดสุรินทร์ ๔) หมู่บ้านทอผ้าไหมท่าสว่าง ตำบลท่าสว่าง อำเภอเมืองสุรินทร์ จังหวัดสุรินทร์ ๕) หมู่บ้านเครื่องเงินเขวาสินรินทร์ ตำบลเขวาสินรินทร์ อำเภอเขวาสินรินทร์ จังหวัดสุรินทร์ และ ๖) เขapunmsavay คือ โรงเรียนบ้านพนม ตำบลนาบัว อำเภอเมืองสุรินทร์ จังหวัดสุรินทร์

ผู้วิจัย ได้ตระหนักถึงปัญหาของการสื่อสารภาษาอังกฤษของเยาวชนไทยอาจมีหลายปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อความเข้าใจและการสื่อสารในภาษาอังกฤษ เกี่ยวกับความต้องการของพื้นที่ ผู้วิจัยต้องการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของเยาวชนในชุมชนเพื่อการดำเนินชีวิตทั้ง 4 มิติ ให้มั่นคงในพื้นที่จังหวัดสุรินทร์ มีความสำคัญอย่างยิ่งในแง่ของมรดกทางวัฒนธรรม การท่องเที่ยว เกษตรกรรม และความงามทางธรรมชาติ เป็นภูมิภาคที่มีเอกลักษณ์และมีชีวิตชีวาซึ่งมีส่วนสนับสนุนภูมิประเทศและเศรษฐกิจที่หลากหลายของประเทศไทยในฐานะเป็นเมืองแห่งการเรียนรู้ ที่มีการเติบโตทางเทคโนโลยีและเศรษฐกิจระดับสูง เพื่อสร้างงานวิจัยและนวัตกรรมเพื่อพัฒนาสติปัญญาและการเรียนรู้ (ปัญญาภาวนา)

๒. วัตถุประสงค์

๒.๑ เพื่อศึกษาสภาพปัจจุบันของการใช้ทักษะการพูดภาษาอังกฤษในการสื่อสารยุคดิจิทัล ของเยาวชนในแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม ทั้ง ๖ แหล่ง จังหวัดสุรินทร์

๒.๒ เพื่อศึกษาหลักการพูดภาษาอังกฤษในการสื่อสารยุคดิจิทัล ของเยาวชนในแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม ทั้ง ๖ แหล่ง จังหวัดสุรินทร์

๒.๓ เพื่อนำเสนอการพัฒนารูปแบบทักษะการพูดภาษาอังกฤษในการสื่อสารยุคดิจิทัลของเยาวชนในแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม ทั้ง ๖ แหล่ง จังหวัดสุรินทร์

๓. คำนิยามศัพท์

การพัฒนารูปแบบ หมายถึง การใช้ทักษะการพูดภาษาอังกฤษในการสื่อสารยุคดิจิทัลของเยาวชนในแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม ทั้ง ๖ แหล่ง จังหวัดสุรินทร์ ซึ่งมีองค์ประกอบคือ ๑) ด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ๒) ด้านทักษะการแก้ปัญหา ๓) ด้านทักษะการสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ ๔) ทักษะด้านการมีความคิดสร้างสรรค์ และ ๕) ทักษะด้านการนำไปใช้ประโยชน์

การสื่อสารยุคดิจิทัล หมายถึง กระบวนการใช้ทักษะในการใช้ วิเคราะห์ผู้รับสาร/ออกแบบสารอย่างตั้งใจ มีความคิดสร้างสรรค์ ผ่านการใช้สื่อดิจิทัล (digital media) ที่มีปฏิสัมพันธ์ มีการแข่งขัน แลกเปลี่ยนอย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งการผสมผสานข้อความ (text) ภาพ เสียง เทคนิค ให้เกิดผลต่อผู้รับสารตามและผู้ส่งสารมีความตั้งใจ

เยาวชน หมายถึง เยาวชนที่กำลังศึกษาอยู่ในสถานศึกษาในพื้นที่จังหวัดสุรินทร์คือ ๑) โรงเรียนศิขรภูมิพิสัย ตำบลระแงง อำเภอศีขรภูมิ จังหวัดสุรินทร์ ๒) โรงเรียนบ้านเทนมีย์ ตำบลเทนมีย์ อำเภอเมืองสุรินทร์ จังหวัดสุรินทร์ ๓) โรงเรียนช้างบุญวิทยา ตำบลกระโพ อำเภอท่าตูม จังหวัดสุรินทร์ ๔) โรงเรียนบ้านท่าสว่าง ตำบลท่าสว่าง อำเภอเมืองสุรินทร์ จังหวัดสุรินทร์ ๕) โรงเรียนอนุบาลเขวาสินรินทร์ ตำบลเขวาสินรินทร์ อำเภอเขวาสินรินทร์ จังหวัดสุรินทร์ และ ๖) โรงเรียนบ้านพนม ตำบลนาบัว อำเภอเมืองสุรินทร์ จังหวัดสุรินทร์

แหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมจังหวัดสุรินทร์ หมายถึง สถานที่ท่องเที่ยวในจังหวัดสุรินทร์ซึ่งประกอบด้วย ๑) ปราสาทศีขรภูมิ ตำบลระแงง อำเภอศีขรภูมิ จังหวัดสุรินทร์ คือ ๒) หมู่บ้านนวัตวิถีเทนมีย์ ตำบลเทนมีย์ อำเภอเมืองสุรินทร์ จังหวัดสุรินทร์ ๓) หมู่บ้านช้าง บ้านตากกลาง ตำบลกระโพ อำเภอท่าตูม จังหวัดสุรินทร์ ๔) หมู่บ้านทอผ้าไหมท่าสว่าง ตำบลท่าสว่าง อำเภอเมืองสุรินทร์ จังหวัดสุรินทร์ ๕) หมู่บ้านเครื่องเงินเขวาสินรินทร์ ตำบลเขวาสินรินทร์

วาสินรินทร์ อำเภอลำสนธิ จังหวัดสุรินทร์ และ ๖) เขาพนมสวายคือ โรงเรียนบ้านพนม ตำบลนาบัว อำเภอมืองสุรินทร์ จังหวัดสุรินทร์

๔. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

๔.๑ ได้ทราบสภาพปัจจุบันของการใช้ทักษะการพูดภาษาอังกฤษในการสื่อสารยุคดิจิทัล ของเยาวชนในแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม ทั้ง ๖ แห่ง จังหวัดสุรินทร์

๔.๒ ได้ทราบหลักการพูดภาษาอังกฤษในการสื่อสารยุคดิจิทัล ของเยาวชนในแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม ทั้ง ๖ แห่ง จังหวัดสุรินทร์

๔.๓ ได้นำเสนอการพัฒนารูปแบบทักษะการพูดภาษาอังกฤษในการสื่อสารยุคดิจิทัลของเยาวชนในแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม ทั้ง ๖ แห่ง ในพื้นที่จังหวัดสุรินทร์

บทที่ ๒

แนวคิดและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาเรื่อง การพัฒนารูปแบบการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารยุคดิจิทัลของเยาวชนในแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม จังหวัดสุรินทร์ ผู้ศึกษาได้กำหนดไว้ดังนี้

- ๒.๑ สารการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
- ๒.๒ การพัฒนารูปแบบการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
- ๒.๓ การพัฒนารูปแบบการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารยุคดิจิทัล
- ๒.๔ การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม
- ๒.๕ การทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง
- ๒.๖ กรอบแนวคิดการวิจัย

๒.๑ สารการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

๒.๑.๑ ทำไมต้องเรียนภาษาต่างประเทศ

ในสังคมโลกปัจจุบัน การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งในชีวิตประจำวัน เนื่องจากเป็นเครื่องมือสำคัญในการติดต่อสื่อสาร การศึกษา การแสวงหาความรู้ การประกอบอาชีพการสร้างความสำเร็จเกี่ยวกับวัฒนธรรมและวิถีทัศน์ของชุมชนโลก และตระหนักถึงความหลากหลายทางวัฒนธรรมและมุมมองของสังคมโลก นำมาซึ่งมิตรไมตรีและความร่วมมือกับประเทศต่างๆ ช่วยพัฒนาผู้เรียนให้มีความเข้าใจตนเองและผู้อื่นดีขึ้น เรียนรู้และเข้าใจความแตกต่างของภาษาและวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี การคิด สังคมเศรษฐกิจ การเมืองการปกครองมีเจตคติที่ดีต่อการใช้ภาษาต่างประเทศ และใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการสื่อสารได้ รวมทั้งเข้าถึงองค์ความรู้ต่างๆ ได้ง่ายและกว้างขึ้น และมีวิสัยทัศน์ในการดำเนินชีวิตภาษาต่างประเทศที่เป็นสาระการเรียนรู้พื้นฐาน ซึ่งกำหนดให้เรียนตลอดหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน คือภาษาอังกฤษ ส่วนภาษาต่างประเทศอื่น เช่น ภาษาฝรั่งเศส เยอรมัน จีน ญี่ปุ่น อาหรับ บาลี และภาษากลุ่มประเทศเพื่อนบ้าน หรือภาษาอื่นๆ ให้อยู่ในดุลยพินิจของ

สถานศึกษาที่จะจัดทำรายวิชาและจัดการเรียนรู้ตามความเหมาะสม^๑

๒.๑.๒ เรียนรู้อะไรในภาษาต่างประเทศ

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ มุ่งหวังให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อภาษาต่างประเทศ สามารถใช้ภาษาต่างประเทศ สื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ แสวงหาความรู้ ประกอบอาชีพ และศึกษาต่อ ในระดับที่สูงขึ้น รวมทั้งมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องราวและวัฒนธรรมอันหลากหลายของประชาคมโลก และสามารถถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมไทยไปยังสังคมโลกได้อย่างสร้างสรรค์ ประกอบด้วยสาระสำคัญ ดังนี้

- ภาษาเพื่อการสื่อสารการใช้ภาษาต่างประเทศในการฟัง-พูด-อ่าน-เขียน แลกเปลี่ยนข้อมูล ข่าวสารแสดงความรู้สึกและความคิดเห็นตีความนำเสนอข้อมูลความคิดรวบยอดและความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ และสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลอย่างเหมาะสม

- ภาษาและวัฒนธรรมการใช้ภาษาต่างประเทศตามวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาความสัมพันธ์ ความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับวัฒนธรรมไทย และนำไปใช้อย่างเหมาะสม

- ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น การใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยง ความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น เป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และ เปิดโลกทัศน์ของตน

- ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก การใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่างๆ ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน ชุมชน และสังคมโลก เป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อ ประกอบอาชีพ และ แลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

สาระและมาตรฐานการเรียนรู้

สาระที่ ๑ ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต ๑.๑ เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่างๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

มาตรฐาน ต ๑.๒ มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึก และความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

มาตรฐาน ต ๑.๓ นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ โดยการ

^๑ กระทรวงศึกษาธิการ. *ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช ๒๕๕๑*. โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด : กรุงเทพมหานคร, ๒๕๕๑. หน้า ๒๒๐

พูดและการเขียน

สาระที่ ๒ ภาษาและวัฒนธรรม

มาตรฐาน ต ๒.๑ เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และนำไปใช้ได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ

มาตรฐาน ต ๒.๒ เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำมาใช้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

สาระที่ ๓ ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

มาตรฐาน ต ๓.๑ ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และเป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

สาระที่ ๔ ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

มาตรฐาน ต ๔.๑ ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่างๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชน และสังคม

มาตรฐาน ต ๔.๒ ใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อ การประกอบอาชีพ และการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

คุณภาพผู้เรียน

จบชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓

- ปฏิบัติตามคำสั่ง คำขอร้องที่ฟัง อ่านออกเสียงตัวอักษร คำ กลุ่มคำ ประโยคง่ายๆ และ บทพูดเข้าจังหวะง่ายๆ ถูกต้องตามหลักการอ่าน บอกความหมายของคำและกลุ่มคำที่ฟังตรงตามความหมาย ตอบคำถามจากการฟังหรืออ่านประโยค บทสนทนาหรือนิทานง่ายๆ

- พูดได้ตอบด้วยคำสั้นๆ ง่ายๆ ในการสื่อสารระหว่างบุคคลตามแบบที่ฟัง ใช้คำสั่งและคำขอร้องง่ายๆ บอกความต้องการง่ายๆ ของตนเอง พูดขอและให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและเพื่อน บอกความรู้สึกของตนเองเกี่ยวกับสิ่งต่างๆ ใกล้ตัวหรือกิจกรรมต่างๆ ตามแบบที่ฟัง

- พูดให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและเรื่องใกล้ตัว จัดหมวดหมู่คำตามประเภทของบุคคล สัตว์ และสิ่งของตามที่ฟังหรืออ่าน

- พูดและทำท่าประกอบ ตามมารยาทสังคม/วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา บอกชื่อและคำศัพท์ง่ายๆ เกี่ยวกับเทศกาล/วันสำคัญ/งานฉลอง และชีวิตความเป็นอยู่ของเจ้าของภาษา เข้าร่วมกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมที่เหมาะสมกับวัย

- บอกความแตกต่างของเสียงตัวอักษร คำ กลุ่มคำ และประโยคง่ายๆ ของภาษาต่างประเทศและภาษาไทย

- บอกคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

- ฟัง/พูดในสถานการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นในห้องเรียน
- ใช้ภาษาต่างประเทศ เพื่อรวบรวมคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องใกล้ตัว
- มีทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศ (เน้นการฟัง-พูด) สื่อสารตามหัวเรื่องเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อมใกล้ตัว อาหาร เครื่องดื่ม และเวลาว่างและนันทนาการ ภายในวงคำศัพท์ประมาณ ๓๐๐-๔๕๐ คำ (คำศัพท์ที่เป็นรูปธรรม)

• ใช้ประโยคคำเดียว (One Word Sentence) ประโยคเดียว (Simple Sentence) ในการสนทนาโต้ตอบตามสถานการณ์ในชีวิตประจำวัน

จบชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖

- ปฏิบัติตามคำสั่ง คำขอร้อง และคำแนะนำที่ฟังและอ่าน อ่านออกเสียงประโยค ข้อความ นิทาน และบทกลอนสั้นๆ ถูกต้องตามหลักการอ่าน เลือก/ระบุประโยคและข้อความตรงตามความหมายของสัญลักษณ์หรือเครื่องหมายที่อ่าน บอกใจความสำคัญ และตอบคำถามจากการฟังและอ่าน บทสนทนา นิทานง่ายๆ และเรื่องเล่า

• พูด/เขียนโต้ตอบในการสื่อสารระหว่างบุคคล ใช้คำสั่ง คำขอร้อง และให้คำแนะนำ พูด/เขียนแสดงความต้องการ ขอความช่วยเหลือ ตอบรับและปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือในสถานการณ์ต่างๆ พูดและเขียนเพื่อขอและให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เพื่อน ครอบครัว และเรื่องใกล้ตัว พูด/เขียนแสดงความรู้สึกเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ ใกล้ตัว กิจกรรมต่างๆ พร้อมทั้งให้เหตุผลสั้นๆ ประกอบ

• พูด/เขียนให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เพื่อน และสิ่งแวดล้อมใกล้ตัว เขียนภาพ แผนผัง แผนภูมิ และตารางแสดงข้อมูลต่างๆ ที่ฟังและอ่าน พูด/เขียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ ใกล้ตัว

• ใช้ถ้อยคำ น้ำเสียง และกิริยาท่าทางอย่างสุภาพ เหมาะสม ตามมารยาทสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ให้ข้อมูลเกี่ยวกับเทศกาล/วันสำคัญ/งานฉลอง/ชีวิตความเป็นอยู่ของเจ้าของภาษา

เข้าร่วมกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมตามความสนใจ

• บอกความเหมือน /ความแตกต่างระหว่างการออกเสียงประโยคชนิดต่างๆ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน และการลำดับคำ ตามโครงสร้างประโยคของภาษาต่างประเทศและภาษาไทย เปรียบเทียบความเหมือน/ความแตกต่างระหว่างเทศกาล งานฉลองและประเพณีของเจ้าของภาษากับของไทย

• ค้นคว้า รวบรวมคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นจากแหล่งการเรียนรู้ และนำเสนอด้วยการพูด/การเขียน

- ใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นในห้องเรียนและสถานศึกษา
- ใช้ภาษาต่างประเทศในการสืบค้นและรวบรวมข้อมูลต่างๆ
- มีทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศ (เน้นการฟัง-พูด-อ่าน-เขียน) สื่อสารตามหัวเรื่องเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อม อาหาร เครื่องดื่ม เวลาว่างและนันทนาการ สุขภาพและสวัสดิการ การ

ข้อ-ชาย และลมฟ้าอากาศ ภายในวงคำศัพท์ประมาณ ๑,๐๕๐-๑,๒๐๐ คำ (คำศัพท์ที่เป็นรูปธรรมและนามธรรม)

- ใช้ประโยคเดี่ยวและประโยคผสม (Compound Sentences) สื่อความหมายตามบริบทต่างๆ
จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓

- ปฏิบัติตามคำขอร้อง คำแนะนำ คำชี้แจง และคำอธิบายที่ฟังและอ่าน อ่านออกเสียงข้อความ ข่าว โฆษณา นิทาน และบทร้อยกรองสั้นๆ ถูกต้องตามหลักการอ่าน ระบุ/เขียนสื่อที่ไม่ใช่ความเรียงรูปแบบต่างๆ สัมพันธ์กับประโยคและข้อความที่ฟังหรืออ่าน เลือก/ระบุหัวข้อเรื่อง ใจความสำคัญ รายละเอียดสนับสนุน และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่างๆ พร้อมทั้งให้เหตุผลและยกตัวอย่างประกอบ

- สนทนาและเขียนโต้ตอบข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและเรื่องต่างๆ ใกล้ตัว สถานการณ์ ข่าว เรื่องที่อยู่ในความสนใจของสังคมและสื่อสารอย่างต่อเนื่องและเหมาะสม ใช้คำขอร้อง คำชี้แจง และคำอธิบาย ให้คำแนะนำอย่างเหมาะสม พูดและเขียนแสดงความต้องการ เสนอและให้ความช่วยเหลือ ตอบรับ และปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือ พูดและเขียนเพื่อขอและให้ข้อมูล บรรยาย อธิบาย เปรียบเทียบ และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังหรืออ่านอย่างเหมาะสม พูดและเขียนบรรยายความรู้สึกและความคิดเห็นของตนเองเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ กิจกรรม ประสบการณ์ และข่าว/เหตุการณ์ พร้อมทั้งให้เหตุผลประกอบอย่างเหมาะสม

- พูดและเขียนบรรยายเกี่ยวกับตนเอง ประสบการณ์ ข่าว/เหตุการณ์/เรื่อง/ประเด็นต่างๆ ที่อยู่ในความสนใจของสังคม พูดและเขียนสรุปใจความสำคัญ/แก่นสาระ หัวข้อเรื่องที่ได้จากการวิเคราะห์เรื่อง/ข่าว/เหตุการณ์/สถานการณ์ที่อยู่ในความสนใจ พูดและเขียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรม ประสบการณ์ และเหตุการณ์ พร้อมทั้งให้เหตุผลประกอบ

- เลือกใช้ภาษา น้ำเสียง และกิริยาท่าทางเหมาะกับบุคคลและโอกาส ตามมารยาทสังคม และวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา อธิบายเกี่ยวกับชีวิตความเป็นอยู่ ขนบธรรมเนียมและประเพณี ของเจ้าของภาษา เข้าร่วม/จัดกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมตามความสนใจ

- เปรียบเทียบ และอธิบายความเหมือนและความแตกต่างระหว่างการออกเสียงประโยคชนิดต่างๆ และการลำดับคำตามโครงสร้างประโยคของภาษาต่างประเทศและภาษาไทย เปรียบเทียบและ อธิบายความเหมือนและความแตกต่างระหว่างชีวิตความเป็นอยู่และวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับของไทย และนำไปใช้อย่างเหมาะสม

- ค้นคว้า รวบรวม และสรุปข้อมูล/ข้อเท็จจริงที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นจาก แหล่งการเรียนรู้ และนำเสนอด้วยการพูดและการเขียน
- ใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์จริง/สถานการณ์จำลองที่เกิดขึ้นในห้องเรียน สถานศึกษา ชุมชน และสังคม
- ใช้ภาษาต่างประเทศในการสืบค้น/ค้นคว้า รวบรวม และสรุปความรู้/ข้อมูลต่างๆ จากสื่อ

และแหล่งการเรียนรู้ต่างๆ ในการศึกษาต่อและประกอบอาชีพ เผยแพร่/ประชาสัมพันธ์ข้อมูล ข่าวสาร ของโรงเรียน ชุมชน และท้องถิ่น เป็นภาษาต่างประเทศ

- มีทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศ (เน้นการฟัง-พูด-อ่าน-เขียน) สื่อสารตามหัวเรื่องเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อม อาหาร เครื่องดื่ม เวลาว่างและนันทนาการ สุขภาพและสวัสดิการ การซื้อ-ขาย ลมฟ้าอากาศ การศึกษาและอาชีพ การเดินทางท่องเที่ยว การบริการ สถานที่ ภาษา และวิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี ภายในวงคำศัพท์ประมาณ ๒,๑๐๐-๒,๒๕๐ คำ (คำศัพท์ที่เป็นนามธรรมมากขึ้น)

- ใช้ประโยคผสมและประโยคซับซ้อน (Complex Sentences) สื่อความหมายตามบริบทต่างๆ ในการสนทนาทั้งที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ

จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖

- ปฏิบัติตามคำแนะนำในคู่มือการใช้งานต่างๆ คำชี้แจง คำอธิบาย และคำบรรยายที่ฟังและอ่าน อ่านออกเสียงข้อความ ข่าว ประกาศ โฆษณา บทร้อยกรอง และบทละครสั้นถูกต้องตามหลักการอ่าน อธิบายและเขียนประโยคและข้อความสัมพันธ์กับสื่อที่ไม่ใช่ความเรียงรูปแบบต่างๆ ที่อ่าน รวมทั้งระบุและเขียนสื่อที่ไม่ใช่ความเรียงรูปแบบต่างๆ สัมพันธ์กับประโยคและข้อความที่ฟังหรืออ่าน

จับใจความสำคัญ วิเคราะห์ความ สรุปความ ตีความ และแสดงความคิดเห็นจากการฟังและอ่านเรื่อง ที่เป็นสารคดีและบันเทิงคดี พร้อมทั้งให้เหตุผลและยกตัวอย่างประกอบ

- สนทนาและเขียนโต้ตอบข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและเรื่องต่างๆ ใกล้ตัว ประสบการณ์ สถานการณ์ ข่าว/เหตุการณ์ ประเด็นที่อยู่ในความสนใจและสื่อสารอย่างต่อเนื่องและเหมาะสม เลือกและใช้คำขอร้อง คำชี้แจง คำอธิบาย และให้คำแนะนำ พูดและเขียนแสดงความต้องการ เสนอและให้ความช่วยเหลือ ตอบรับและปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือในสถานการณ์จำลองหรือสถานการณ์จริงอย่างเหมาะสม พูดและเขียนเพื่อขอและให้ข้อมูล บรรยาย อธิบาย เปรียบเทียบ และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่อง/ประเด็น/ข่าว/เหตุการณ์ที่ฟังและอ่านอย่างเหมาะสม พูดและเขียนบรรยายความรู้สึกและแสดงความคิดเห็นของตนเองเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ กิจกรรม ประสบการณ์ และข่าว/เหตุการณ์อย่างมีเหตุผล

- พูดและเขียนนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง/ประสบการณ์ ข่าว/เหตุการณ์ เรื่องและประเด็นต่างๆ ตามความสนใจ พูดและเขียนสรุปใจความสำคัญ แก่นสาระที่ได้จากการวิเคราะห์เรื่อง กิจกรรม ข่าว เหตุการณ์ และสถานการณ์ตามความสนใจ พูดและเขียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรม ประสบการณ์ และเหตุการณ์ ทั้งในท้องถิ่น สังคม และโลก พร้อมทั้งให้เหตุผลและยกตัวอย่างประกอบ

- เลือกใช้ภาษา น้ำเสียง และกิริยาท่าทางเหมาะกับระดับของบุคคล เวลา โอกาสและสถานที่ ตามมารยาทสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา อธิบาย/อภิปรายวิถีชีวิต ความคิด ความเชื่อ และที่มาของขนบธรรมเนียมและประเพณีของเจ้าของภาษา เข้าร่วม แนะนำ และจัดกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมอย่างเหมาะสม

- อธิบาย/เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างโครงสร้างประโยค ข้อความ สำนวน คำพังเพย สุภาษิต และบทกลอนของภาษาต่างประเทศและภาษาไทย วิเคราะห์/อภิปรายความเหมือนและความแตกต่างระหว่างวิถีชีวิต ความเชื่อ และวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับของไทย และนำไปใช้อย่างมีเหตุผล
- ค้นคว้า/สืบค้น บันทึก สรุปรูป และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น จากแหล่งเรียนรู้ต่างๆ และนำเสนอด้วยการพูดและการเขียน
- ใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์จริง/สถานการณ์จำลองที่เกิดขึ้นในห้องเรียน สถานศึกษา ชุมชน และสังคม
- ใช้ภาษาต่างประเทศในการสืบค้น/ค้นคว้า รวบรวม วิเคราะห์ และสรุปความรู้/ข้อมูลต่างๆ จากสื่อและแหล่งการเรียนรู้ต่างๆ ในการศึกษาต่อและประกอบอาชีพ เผยแพร่/ประชาสัมพันธ์ ข้อมูล ข่าวสาร ของโรงเรียน ชุมชน และท้องถิ่น/ประเทศชาติ เป็นภาษาต่างประเทศ
- มีทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศ (เน้นการฟัง-พูด-อ่าน-เขียน) สื่อสารตามหัวข้อเรื่องเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อม อาหาร เครื่องดื่ม ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล เวลาว่างและนันทนาการ สุขภาพและสวัสดิการ การซื้อ-ขาย ลมฟ้าอากาศ การศึกษาและอาชีพ การเดินทางท่องเที่ยว การบริการ สถานที่ ภาษา และวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ภายในวงคำศัพท์ประมาณ ๓,๖๐๐-๓,๗๕๐ คำ (คำศัพท์ที่มีระดับการใช้แตกต่างกัน)
- ใช้ประโยคผสมและประโยคซับซ้อนสื่อความหมายตามบริบทต่างๆ ในการสนทนา ทั้งที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ

๒.๒ การพัฒนารูปแบบการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

การพัฒนารูปแบบการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารยุคดิจิทัลของเยาวชนในแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม จังหวัดสุรินทร์นั้น ผู้วิจัยได้ตระหนักถึงปัญหาของการสื่อสารภาษาอังกฤษของเยาวชนไทยอาจมีหลายปัจจัยที่ส่งผลต่อความเข้าใจและการสื่อสารในภาษาอังกฤษมีดังนี้^๒

1. ขาดความเชื่อมโยง: ความเชื่อมโยงระหว่างภาษาแม่ของนักเรียนกับภาษาอังกฤษอาจไม่เข้มแข็งพอ นักเรียนอาจไม่รู้จักคำศัพท์หรือสำนวนภาษาอังกฤษที่เกี่ยวข้องกับประสบการณ์ส่วนตัวของตนเอง ซึ่งทำให้เกิดความลำบากในการเข้าใจและสื่อสารในภาษาอังกฤษได้

^๒ จริมจิต สร้อยสมุทร. (2022). การพัฒนารูปแบบการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมเป็นฐานเพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษและความสุขในการเรียนโดยใช้บริบทท้องถิ่นสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษา. วารสารศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยศิลปากร, 20(1), 203-217.

2. ขาดความรู้และทักษะ: นักเรียนบางคนอาจขาดความรู้และทักษะในการใช้ภาษาอังกฤษจากการศึกษาหรือประสบการณ์ที่จำเป็น อาจทำให้พูด อ่าน และเขียนภาษาอังกฤษได้ไม่คล่องแคล่วหรือไม่เก่งเท่าที่ต้องการ

3. การเรียนรู้แบบพื้นฐาน: การเรียนรู้ภาษาอังกฤษบางครั้งอาจมักเน้นไปที่การเรียนไวยากรณ์มากเกินไป ทำให้นักเรียนอาจไม่สามารถใช้ภาษาอังกฤษได้ดีเท่าที่ควรในด้านการฟังการพูดอ่านและการเขียนได้อย่างถูกต้อง

๔. มีการพัฒนาด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ด้านทักษะการแก้ปัญหา ด้านทักษะการสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ ทักษะด้านการมีความคิดสร้างสรรค์ และทักษะด้านการนำไปใช้ประโยชน์

๒.๒.๑ ความต้องการของพื้นที่

ต้องการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของเยาวชนในชุมชนเพื่อการดำเนินชีวิตทั้ง 4 มิติ ให้มั่นคงในพื้นที่จังหวัดสุรินทร์ มีความสำคัญอย่างยิ่งในแง่ของมรดกทางวัฒนธรรม การท่องเที่ยว เกษตรกรรม และความงามทางธรรมชาติ เป็นภูมิภาคที่มีเอกลักษณ์และมีชีวิตชีวาซึ่งมีส่วนสนับสนุนภูมิประเทศและเศรษฐกิจที่หลากหลายของประเทศไทยในฐานะเป็นเมืองแห่งการเรียนรู้ ที่มีการเติบโตทางเทคโนโลยีและเศรษฐกิจระดับสูงเพื่อสร้างงานวิจัยและนวัตกรรมเพื่อพัฒนาสติปัญญาและการเรียนรู้ (ปัญญาภาวนา)

๒.๒.๒ แนวคิด ทฤษฎี และสมมติฐานงานวิจัยและพัฒนานวัตกรรม

ปัจจุบันปัญหาด้านการขาดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ รวมถึงขาดความมั่นใจ ในตนเอง อันเนื่องมาจากบุคลิกภาพส่วนตัว ความกลัวจะพูดเพราะกลัวว่าสำเนียงไม่ดี ขาดความรู้เรื่อง ไวยากรณ์ หรือการใช้คำศัพท์ในบริบทต่างๆ การจะแก้ปัญหานี้ได้การจัดการกระบวนการเรียนการสอน ต้อง สอดคล้องกับสถานการณ์จริงผ่านกิจกรรมที่หลากหลาย น่าสนใจ และผ่อนคลาย โดยกิจกรรมเหล่านี้ต้อง เปิดโอกาสให้ผู้ฝึกทักษะทางด้านภาษา ได้มีแรงเสริมสร้างความมั่นใจ และรู้วิธีการเรียนภาษาต่างประเทศ ได้อย่างถูกต้อง ในขณะที่กิจกรรมการใช้สถานการณ์เป็นฐานการเรียนรู้เป็นกระบวนการให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ ตามวัตถุประสงค์ที่กำหนด โดยให้ผู้ถูกวิจัยได้แสดงบทบาทที่ถูกกำหนดด้วยบทบาทและหน้าที่ ได้แสดงถึง ความเป็นจริงในสถานการณ์ที่พบเจอ ได้มีปฏิสัมพันธ์กับสมาชิกในสถานการณ์นั้นๆ โดยผู้วิจัยได้กำหนด สถานการณ์ที่ใกล้เคียงกับสถานการณ์จริงที่เขาพบเจอบ่อย และสามารถตัดสินใจ แก้ปัญหาเฉพาะหน้าได้ ดี และเมื่อสามารถแก้ปัญหาได้ก็จะเกิดความรู้สึกมั่นใจและภูมิใจในตัวเองในการสื่อสารภาษาอังกฤษ ดังนั้นผู้วิจัยจึงนำกิจกรรมนี้มาศึกษาและพัฒนาพนักงานขายของกลุ่มหอผ้าพื้นเมือง บ้านนาคำไฮ จังหวัดหนองบัวลำภู เนื่องจากสมาชิกในกลุ่ม มีพื้นฐานทักษะด้านการสื่อสารที่ต่างกัน และรวมไปถึงช่วง อายุที่ไม่เท่ากัน กิจกรรมการใช้สถานการณ์เป็นฐานการเรียนรู้จึงเหมาะสมสำหรับการวิจัยในครั้งนี้เพื่อให้ เกิดประสิทธิผลสูงสุดและง่ายต่อการเรียนรู้ในสถานการณ์ต่างๆ

การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ Canale และ Swain (1980) กล่าวว่า ความสามารถในการออกเสียง (Pronunciation) คำศัพท์ (Vocabulary) และหลักภาษาและไวยากรณ์ (Grammar) เป็นสิ่งสำคัญ

ที่จะทำให้ผู้ฟังสามารถเข้าใจ ข้อความที่ใช้ในการสื่อสารได้อย่างมีคุณภาพ (Quality of communication) องค์ประกอบเหล่านี้จะทำให้เกิดความสัมพันธ์ระหว่างประโยคที่เชื่อมโยงกัน ซึ่งจะทำให้การสนทนาเป็นไปอย่างต่อเนื่องจะต้องมีความสามารถดังนี้

1. ความสามารถด้านไวยากรณ์ (Grammatical Competence) คือ เสียง คำศัพท์ และไวยากรณ์ สามารถเลือกใช้ถ้อยคำในการพูดเพื่อการสื่อสารได้อย่างถูกต้องและตรงกับความต้องการ
2. ความสามารถด้านภาษาศาสตร์สังคม (Sociolinguistic Competence) ผู้พูดสามารถเลือกแบบของภาษาให้สัมพันธ์กับสถานการณ์ได้อย่างเหมาะสม
3. ความสามารถในการใช้ความสัมพันธ์ของข้อความหรือการเชื่อมประโยค (Discourse Competence) สามารถใช้ภาษาในการสนทนา ลำดับก่อน-หลัง และสำนวนที่ผู้พูดใช้เพื่อแสดงความ คิดเห็นมีความเชื่อมโยงสัมพันธ์กัน
4. ความสามารถด้านกลวิธีในการสื่อสาร (Strategic Competence) มีกลวิธีในการสื่อสาร เพิ่มศักยภาพทางการพูดเพื่อการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ความสามารถของทักษะทางการพูด 9 ระดับ Carroll (1982) ได้จัดลำดับความสามารถของทักษะทางการพูดไว้ 9 ระดับ ดังนี้

ระดับที่ 1 หมายถึง ระดับที่ผู้พูดไม่สามารถเข้าใจหรือพูดไม่ได้เลย (Non-User)

ระดับที่ 2 หมายถึง ระดับที่ผู้ใช้ภาษาได้เล็กน้อย (Intermittent User)

ระดับที่ 3 หมายถึง ระดับที่ผู้ใช้ภาษาได้ในวงจำกัด ผู้พูดเกิดความผิดพลาดบ่อยๆ เข้าใจบท สนทนาและรู้รายละเอียดบางส่วน ไม่สามารถจับรายละเอียดได้ จับได้แต่ใจความสำคัญเท่านั้น (Extremely Limited User)

ระดับที่ 4 หมายถึง ระดับที่ผู้พูดใช้ภาษาเกือบดี สามารถสนทนาโต้ตอบได้ แต่ไม่คล่องแคล่ว ไม่ สามารถนำการสนทนา หรือ อภิปรายได้อย่างรวดเร็ว จึงทำให้การสนทนาขาดความต่อเนื่อง (Marginal User)

ระดับที่ 5 หมายถึง ระดับที่ผู้พูดใช้ภาษาได้ปานกลาง สามารถสื่อความหมายใจความหลัก แต่ยังมีข้อผิดพลาดในการใช้ไวยากรณ์ จึงทำให้การสื่อสารไม่ชัดเจน ขาดความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา และ ท่าทางประกอบการพูด (Modest User)

ระดับที่ 6 หมายถึง ระดับที่ผู้พูดใช้ภาษาได้ สามารถคุยในหัวข้อที่ต้องการ และปะติดปะต่อ เรื่องราวที่พูดได้ หรือ เปลี่ยนหัวข้อที่พูดได้ มีการหยุดพูด หรือ พูดไม่ต่อเนื่องในการสนทนาเป็นบางครั้ง แต่ก็สามารถเริ่มต้น การสนทนาใหม่ได้ (Competence User)

ระดับที่ 7 หมายถึง ระดับที่ผู้พูดใช้ภาษาได้ดี สามารถเล่าเรื่องราวต่างๆ ได้อย่างชัดเจน มีการ เก็บรายละเอียด มีเหตุผล สามารถสนทนาได้เป็นเรื่องราว แต่ยังคงขาดความคล่องแคล่ว มีความสามารถในการติดตาม

การสนทนาเมื่อเกิดการเปลี่ยนแปลงอารมณ์ ส่วนน้ำเสียงยังขาดความมั่นใจ มีการพูดซ้ำ ข้อความ แต่สามารถโต้ตอบได้อย่างมีประสิทธิภาพ (Good User)

ระดับที่ 8 หมายถึง ผู้พูดใช้ภาษาได้ดีมาก สามารถพูดหรืออภิปรายอย่างมีประสิทธิภาพ สามารถ นำการสนทนาและดำเนินการสนทนาได้อย่างต่อเนื่อง ตลอดจนมีอารมณ์ร่วมในการโต้ตอบ และใช้กริยา ท่าทางได้อย่างเหมาะสม (Excellent User)

ระดับที่ 9 หมายถึง ผู้พูดใช้ภาษาได้อย่างเชี่ยวชาญ สามารถพูดได้อย่างมีประสิทธิภาพ สามารถดำเนินการสนทนาได้อย่างต่อเนื่อง ขยายความได้ ตลอดจนสามารถพูดได้ใจความสำคัญ (Expert User)

ขั้นตอนการสอนพูด สก๊อต (Scott, 1981) ได้นำเสนอขั้นตอนการสอนพูดไว้ดังนี้

1. ขั้นบอกวัตถุประสงค์ผู้สอนควรจะบอกให้ผู้เรียนรู้ถึงสิ่งที่จะเรียน
2. ขั้นเสนอเนื้อหา การเสนอเนื้อหาควรอยู่ในรูปบริบท ผู้สอนจะต้องให้ผู้เรียนสังเกตลักษณะ ของภาษา ความหมายของข้อความที่จะพูดซึ่งจะต้องขึ้นอยู่กับบริบท
3. ขั้นการฝึกและการถ่ายโอน การฝึกจะทำทันทีหลังจากเสนอเนื้อหา อาจจะฝึกพูดพร้อมๆกัน หรือฝึกเป็นคู่ ผู้สอนควรให้ผู้ฟังได้ยินได้ฟังสำนวนภาษาหลายๆ แบบและเป็นสำนวนภาษาที่เจ้าของภาษา ใช้จริงและควรส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาอย่างอิสระใกล้เคียงกับสถานการณ์ที่เป็นจริง โดยสรุปแล้ว ความสามารถทางด้านภาษาที่สำคัญคือความสามารถที่จะสื่อสารให้ได้ใจความที่ ถูกต้องเหมาะสมกับสถานการณ์ความสามารถในการพูดประกอบด้วย การเลือกใช้คำประโยค ให้ เหมาะสมกับสถานะทางสังคมของผู้พูดและผู้ฟัง มีความคล่องแคล่ว มีความตั้งใจในการสื่อสารตลอดจนมี กลวิธีการเลือก กลวิธีในการสื่อสาร

เกณฑ์การประเมินความสามารถด้านการพูด Clark (1972) กล่าวถึง ระบบการให้คะแนนวัดความสามารถ โดยแบ่งออกเป็น 4 ระดับ ดังนี้

ออกเสียง (Pronunciation)

- ระดับที่ 1 ยังพูดและโต้ตอบการสนทนาไม่ได้
- ระดับที่ 2 ออกเสียงผิดบ่อยมาก และฟังไม่เข้าใจ
- ระดับที่ 3 ออกเสียงผิดเป็นบางครั้ง
- ระดับที่ 4 ออกเสียงถูกต้องพูดได้

คำศัพท์(Vocabulary)

- ระดับที่ 1 ใช้คำศัพท์ผิดและโต้ตอบการสนทนาไม่ได้

ระดับที่ 2 ใช้คำศัพท์ผิดบ่อยมาก แต่ใช้ถูกต้องในสถานการณ์ต่างๆ ได้

ระดับที่ 3 สื่อความหมายได้เป็นส่วนใหญ่ เลือกใช้คำศัพท์ได้อย่างเหมาะสม

ระดับที่ 4 สื่อความหมายได้และใช้คำศัพท์ได้อย่างเหมาะสมกับสถานการณ์

ไวยากรณ์(Grammar)

ระดับที่ 1 ใช้โครงสร้างไวยากรณ์ผิด ไม่สามารถสื่อสารได้

ระดับที่ 2 ใช้ไวยากรณ์เบื้องต้นผิด วลีถูกต้องบ้าง

ระดับที่ 3 ใช้โครงสร้างทางไวยากรณ์ได้อย่างถูกต้อง มีข้อผิดพลาดเล็กน้อย

ระดับที่ 4 ไม่มีข้อผิดพลาดทั้งในการเลือกใช้คำศัพท์และโครงสร้างทางภาษา

ความคล่องแคล่ว (Fluency)

ระดับที่ 1 พูดแล้วหยุดคิดนาน พูดไม่ต่อเนื่อง โต้ตอบการสนทนาไม่ได้

ระดับที่ 2 โต้ตอบสนทนาไม่ได้แต่พยายามพูดต่อ โดยการเริ่มต้นใหม่

ระดับที่ 3 พูดต่อเนื่อง ราบรื่นเป็นธรรมชาติแต่ก็มีสะดุดเป็นบางครั้ง

ระดับที่ 4 พูดต่อเนื่อง ราบรื่นเป็นธรรมชาติมีความคล่องแคล่วต่อเนื่องในการสนทนา หยุดได้ถูกจังหวะ เช่นเดียวกับเจ้าของภาษา

ด้านการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ

1. การฟังและอ่าน: เพื่อพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษให้ดีขึ้น ควรให้ความสำคัญกับการฟังและอ่านภาษาอังกฤษอย่างสม่ำเสมอ เนื่องจากการฟังและอ่านจะช่วยให้เราเข้าใจและฟังเห็นโครงสร้างและรูปแบบของประโยคและภาษาอังกฤษได้ดีขึ้น

2. การศึกษาคำศัพท์: การเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ๆ เป็นสิ่งสำคัญอีกอย่างหนึ่งในการพัฒนาการพูดภาษาอังกฤษ ควรทำการศึกษาคำศัพท์ใหม่ๆ ในประเด็นที่สนใจและใช้ในชีวิตประจำวัน เพื่อให้สามารถนำมาใช้ในการสื่อสารได้อย่างถูกต้องและคล่องตัว

3. การฝึกพูด: การฝึกพูดเป็นวิธีที่ดีในการพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ควรมีความกล้าหาญในการใช้ภาษาอังกฤษในทุกๆ โอกาสที่เกิดขึ้น เช่น การพูดกับเพื่อน, การเข้าร่วมกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับภาษาอังกฤษ เป็นต้น

4. การศึกษาไวยากรณ์: การศึกษาไวยากรณ์เป็นสิ่งสำคัญในการพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ควรมีความรู้เกี่ยวกับไวยากรณ์พื้นฐาน เช่น การใช้ประโยคที่ถูกต้อง การใช้คำกริยาในรูปแบบต่างๆ และสรรพนาม เป็นต้น

5. การฝึกฟังและพูดที่เหมือนภาษาแม่: เพื่อให้สามารถพูดภาษาอังกฤษได้เป็นธรรมชาติ ควรฝึกฟัง และพูดภาษาอังกฤษให้มากที่สุด โดยการฟังและพูดภาษาอังกฤษให้เหมือนกับภาษาแม่

ทฤษฎีด้านการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ

1. ทฤษฎีสตรีทิกการเรียนรู้ภาษา (Input Hypothesis) ซึ่งเสนอโดย Krashen (1985) ว่าการพัฒนาภาษาสามารถเป็นไปได้ด้วยการได้รับข้อมูลภาษาที่ตรงกับระดับการพัฒนาภาษาของบุคคล

2. ทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาสองระบบ (Language Acquisition vs. Language Learning) ซึ่งตั้งแต่จุดเริ่มต้นการเรียนรู้ภาษา ผู้เรียนจะเรียนรู้ภาษาได้โดยการเกิดปรากฏการณ์อย่างธรรมชาติ (Language Acquisition) หรือผ่านกระบวนการเรียนรู้ทางสายตามากกว่า (Language Learning)

3. ทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาตามแนวทางการสร้างความหมาย (Constructivist Approach) ซึ่งเน้นการสร้าง ความหมายใหม่ๆ จากประสบการณ์และความรู้ที่มีอยู่แล้ว โดยให้ผู้เรียนเป็นผู้สร้างความหมายด้วยตนเอง

4. ทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาตามแนวสังคม (Sociocultural Approach) ซึ่งเน้นความสำคัญของสังคมและการติดต่อสื่อสารกับผู้อื่นในการเรียนรู้ภาษา โดยเน้นการเรียนรู้ผ่านการแบ่งปันและการสร้างสรรค์ในสังคม

๒.๓ การพัฒนารูปแบบการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารยุคดิจิทัล

ในยุคดิจิทัลที่เทคโนโลยีและอินเทอร์เน็ตมีบทบาทสำคัญในการสื่อสาร การพัฒนารูปแบบการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารนั้นเป็นเรื่องที่จำเป็นอย่างยิ่งการพูดภาษาอังกฤษไม่เพียงแต่เป็นทักษะที่สำคัญในด้านการศึกษาและการทำงาน แต่ยังเป็นเครื่องมือในการเชื่อมโยงคนจากทั่วโลกเข้าด้วยกัน การใช้เทคโนโลยีเช่นแอปพลิเคชันสอนภาษา วิดีโอคอล และแพลตฟอร์มโซเชียลมีเดียสามารถช่วยให้ผู้เรียนฝึกฝนและพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยที่ไม่จำเป็นต้องออกจากบ้านยุคดิจิทัลในปัจจุบันได้เปลี่ยนแปลงวิถีชีวิตของผู้คนอย่างมาก โดยเฉพาะด้านการสื่อสาร เทคโนโลยีและอินเทอร์เน็ตมีบทบาทสำคัญในการเชื่อมโยงผู้คนจากทั่วทุกมุมโลก ทำให้การติดต่อสื่อสารเป็นไปอย่างรวดเร็วและสะดวกสบาย ไม่ว่าจะเป็นการส่งข้อความ การโทรศัพท์ผ่านวิดีโอ หรือการประชุมทางไกล ทุกสิ่งทุกอย่างสามารถทำได้เพียงแค่ปลายนิ้วสัมผัส ซึ่งเป็นการเพิ่มประสิทธิภาพในการทำงานและการดำเนินชีวิตประจำวันอย่างมาก^๓

^๓ อนุชิต สอน สีดาและ วีระยุทธ จันลา. (2017). บทบาทของเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารต่อการศึกษา. วารสารศึกษาศาสตร์ ปรัชญา, 32(3), 1-5.

การเข้ามาของโซเชียลมีเดีย เช่น Facebook, Twitter, Instagram และแพลตฟอร์มอื่นๆ ได้สร้างพื้นที่ใหม่สำหรับการแลกเปลี่ยนข้อมูลและความคิดเห็น ไม่เพียงแต่สามารถแชร์ข่าวสารและเหตุการณ์สำคัญ ได้อย่างรวดเร็วเท่านั้น แต่ยังสามารถเป็นเครื่องมือในการสร้างสังคมออนไลน์ที่ผู้คนสามารถเชื่อมโยงกันผ่านความสนใจและประสบการณ์ที่คล้ายคลึงกัน ความสะดวกสบายนี้ทำให้การสื่อสารไม่จำกัดอยู่ที่เวลาและสถานที่อีกต่อไป นอกจากนี้ การพัฒนาเทคโนโลยีเช่นปัญญาประดิษฐ์ (AI) และการประมวลผลข้อมูลขนาดใหญ่ (Big Data) ยังทำให้การสื่อสารมีความชาญฉลาดและมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ระบบ AI สามารถช่วยในการแปลภาษา การตอบคำถาม หรือการให้คำแนะนำต่างๆ ในทันที ซึ่งเป็นการลดช่องว่างทางภาษาและวัฒนธรรม ทำให้ผู้คนจากภูมิภาคต่างๆ สามารถติดต่อสื่อสารกันได้อย่างราบรื่นและเข้าใจมากขึ้นสุดท้ายนี้ ยุคดิจิทัลยังเปิดโอกาสใหม่ๆ ในด้านการศึกษาและการพัฒนาทักษะผ่านการเรียนการสอนออนไลน์ แพลตฟอร์มการศึกษาออนไลน์ เช่น Coursera, edX, และ Khan Academy ช่วยให้ผู้เรียนสามารถเข้าถึงความรู้และการฝึกอบรมจากมหาวิทยาลัยและผู้เชี่ยวชาญทั่วโลกได้อย่างง่ายดาย ไม่ว่าคุณจะอยู่ที่ใด การสื่อสารและการเชื่อมต่อที่รวดเร็วและมีประสิทธิภาพทำให้การเรียนรู้เป็นไปอย่างไม่มีข้อจำกัด ทำให้ผู้คนมีโอกาสนในการพัฒนาตนเองและเพิ่มทักษะได้ตลอดเวลา

นอกจากนี้ การพัฒนารูปแบบการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในยุคดิจิทัลยังต้องคำนึงถึงความหลากหลายของสำเนียงและวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน การเรียนรู้ที่จะเข้าใจและใช้สำเนียงต่างๆ ของภาษาอังกฤษ เช่น สำเนียงอเมริกัน บริติช หรือออสเตรเลีย สามารถช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมได้อย่างมีประสิทธิภาพ การรับชมวิดีโอ การฟังพอดแคสต์ และการมีส่วนร่วมในฟอรัมออนไลน์ที่มีผู้ใช้จากหลายประเทศสามารถช่วยให้ผู้เรียนได้สัมผัสกับสำเนียงและวิธีการพูดที่หลากหลายการพัฒนารูปแบบการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเป็นเรื่องที่มีความสำคัญอย่างยิ่งในยุคปัจจุบัน เนื่องจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ใช้กันอย่างแพร่หลายทั่วโลก การที่สามารถพูดภาษาอังกฤษได้อย่างคล่องแคล่วจะเปิดโอกาสในการทำงาน การศึกษา และการสื่อสารกับผู้คนจากหลากหลายวัฒนธรรม สำหรับคนที่ต้องการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ การฝึกฝนอย่างต่อเนื่องและมีระบบจะช่วยให้เกิดความมั่นใจและความสามารถในการสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพหนึ่งในวิธีการพัฒนาการพูดภาษาอังกฤษคือการฝึกพูดกับเจ้าของภาษา หรือการเข้าร่วมกลุ่มสนทนาภาษาอังกฤษ การได้ฝึกพูดและฟังจากผู้ที่มีความชำนาญจะช่วยให้เราได้เรียนรู้การใช้ภาษาในสถานการณ์ต่างๆ รวมถึงการปรับสำเนียงและการออกเสียงให้ถูกต้อง นอกจากนี้ยังสามารถใช้สื่อออนไลน์ต่างๆ เช่น วิดีโอ บทเรียนเสียง และแอปพลิเคชันที่ช่วยฝึกภาษา ซึ่งมีเนื้อหาที่หลากหลายและเข้าถึงได้ง่ายอีกวิธีหนึ่งที่จะช่วยในการพัฒนาการพูดคือการอ่านและฟังภาษาอังกฤษอย่างต่อเนื่อง การอ่านหนังสือ บทความ หรือข่าวสารภาษาอังกฤษจะช่วยเพิ่มพูนคำศัพท์และการใช้ประโยคที่

หลากหลาย การฟังเพลง ดูภาพยนตร์ หรือพอดแคสต์ในภาษาอังกฤษก็เป็นอีกวิธีที่ช่วยในการเรียนรู้สำเนียงและการออกเสียงตามธรรมชาติ การฟังบ่อยๆ จะช่วยให้เราเข้าใจวิธีการเน้นเสียงและจังหวะการพูดที่ถูกต้อง^๔

ดังนั้นการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษยังต้องการการฝึกฝนด้วยตัวเองอย่างสม่ำเสมอ การพูดหน้ากระจก การบันทึกเสียงตัวเอง และการฟังกลับมาเพื่อปรับปรุง จะช่วยให้เราเห็นพัฒนาการและข้อบกพร่องของตัวเอง การตั้งเป้าหมายเล็กๆ และค่อยๆ เพิ่มความท้าทายในการฝึกฝน เช่น การพูดในที่สาธารณะหรือการนำเสนอเป็นภาษาอังกฤษ จะช่วยให้เราเกิดความมั่นใจและสามารถใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารได้อย่างคล่องแคล่วในทุกสถานการณ์การพัฒนา รูปแบบการพูดภาษาอังกฤษยังต้องอาศัยการสร้างสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการฝึกฝนและพัฒนา การใช้เทคโนโลยีเพื่อสร้างพื้นที่เสมือนที่ผู้เรียนสามารถฝึกฝนการพูด การฟัง และการตอบสนองในสถานการณ์ต่างๆ ผ่านการสนทนากับผู้ใช้จริงหรือปัญญาประดิษฐ์ จะช่วยให้ผู้เรียนมีความมั่นใจและคล่องแคล่วมากขึ้นในสถานการณ์การสื่อสารจริง การสร้างเครือข่ายของผู้เรียนและผู้พูดภาษาอังกฤษทั่วโลกในยุคดิจิทัลจึงเป็นปัจจัยสำคัญที่ช่วยผลักดันให้การพัฒนา รูปแบบการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารประสบความสำเร็จได้อย่างยั่งยืน

๒.๔ การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมเป็นการเดินทางที่มุ่งเน้นการสัมผัสและเรียนรู้วัฒนธรรมที่เป็นเอกลักษณ์ของแต่ละท้องถิ่น ไม่ว่าจะเป็นวิถีชีวิต ประเพณี ศิลปะ สถาปัตยกรรม และการแสดงต่าง ๆ นักท่องเที่ยวจะได้มีโอกาสสัมผัสประสบการณ์ที่มีคุณค่าและมีความหมายโดยตรงกับวัฒนธรรมของพื้นที่นั้นๆ ประโยชน์ของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมส่งเสริมการอนุรักษ์วัฒนธรรมท้องถิ่น การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมช่วยสนับสนุนการรักษาประเพณีและวัฒนธรรมที่อาจจะสูญหายไปเนื่องจากความทันสมัย การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมช่วยสร้างความตระหนักถึงคุณค่าของวัฒนธรรมเหล่านี้และกระตุ้นให้คนท้องถิ่นรักษาและสืบทอดประเพณีของตนเองต่อไปสร้างรายได้ให้กับชุมชนท้องถิ่นการท่องเที่ยวประเภทนี้เป็นแหล่งรายได้สำคัญสำหรับชุมชนท้องถิ่น ไม่ว่าจะเป็นรายได้จากการจำหน่ายสินค้าพื้นเมือง งานหัตถกรรม หรือบริการนำเที่ยว นอกจากนี้ยังมีการจ้างงานในชุมชน ทำให้เศรษฐกิจในท้องถิ่นเติบโตการเรียนรู้และการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมนักท่องเที่ยวมีโอกาสเรียนรู้และเข้าใจวัฒนธรรมอื่นๆ อย่างลึกซึ้ง และสามารถนำกลับมาแลกเปลี่ยนกับวัฒนธรรมของตนเองได้ เป็นการเสริมสร้างความ

^๔ รุ่งทิพย์ ฮุนตระกูล. (2024). การพัฒนารูปแบบสมรรถนะนิสิต มหาวิทยาลัยเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการปฏิบัติงานในยุคดิจิทัล. พัฒนาเทคนิคศึกษา, 36(129), 171-180.

เข้าใจและการอยู่ร่วมกันอย่างสงบสุขในสังคมโลกประเภทของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมการเยี่ยมชมสถานที่สำคัญทางประวัติศาสตร์: เช่น วัด โบราณสถาน พิพิธภัณฑสถาน และสถานที่ที่มีความสำคัญทางประวัติศาสตร์ นักท่องเที่ยวจะได้เรียนรู้เกี่ยวกับประวัติศาสตร์และเรื่องราวที่เกิดขึ้นในอดีตของสถานที่นั้นๆ การร่วมกิจกรรมทางวัฒนธรรมเช่น งานเทศกาล ประเพณี หรือพิธีกรรมต่างๆ นักท่องเที่ยวสามารถมีส่วนร่วมและสัมผัสกับวัฒนธรรมของท้องถิ่นโดยตรง เช่น เทศกาลสงกรานต์ในประเทศไทยการเรียนรู้และทำกิจกรรมศิลปะและหัตถกรรม: เช่น การทำเครื่องปั้นดินเผา การทอผ้า การทำอาหารพื้นเมือง ซึ่งช่วยให้นักท่องเที่ยวได้มีประสบการณ์ที่ใกล้ชิดกับวิถีชีวิตของคนท้องถิ่นตัวอย่างการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในประเทศไทยประเทศไทยเป็นหนึ่งในประเทศที่มีวัฒนธรรมที่หลากหลายและเป็นที่น่าสนใจสำหรับนักท่องเที่ยว เช่น กรุงเทพมหานครนักท่องเที่ยวสามารถเยี่ยมชมพระบรมมหาราชวัง วัดพระแก้ว และพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมเป็นการเดินทางที่ให้ประสบการณ์ที่มีคุณค่าและยั่งยืน ไม่เพียงแต่ส่งเสริมการเรียนรู้และการอนุรักษ์วัฒนธรรม แต่ยังช่วยสร้างความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างนักท่องเที่ยวและชุมชนท้องถิ่นด้วย

ความสำคัญและประโยชน์ของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมโดยเฉพาะด้านพระพุทธศาสนาในมิติของการแสวงบุญ เช่น การไหว้สิ่งศักดิ์สิทธิ์และเสริมความเป็นสิริมงคลการได้รับความรู้ด้าน หลักธรรมและคำสอนการเรียนรู้ประวัติศาสตร์ความเป็นมาความสำคัญของศิลปะท้องถิ่นวัฒนธรรมพื้นบ้าน ประเพณีชุมชน รวมถึงการถวายเป็นกุศลด้านวัฒนธรรมภูมิปัญญาท้องถิ่นเป็นต้นคุณค่าบทบาทที่ได้จากการท่องเที่ยวที่มีต่อชุมชนพบว่าความเชื่อของนักท่องเที่ยวมีต่อศาสนาและการแลกเปลี่ยนทางวัฒนธรรมเกิดผลในด้านเศรษฐกิจชุมชนและเกิดการแลกเปลี่ยนทางวัฒนธรรมด้านศาสนาและศิลปะได้โดยมีพื้นที่การท่องเที่ยวเป็นสื่อกลางของการแลกเปลี่ยน คุณค่าจากการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมด้านศาสนามิติด้านการแสวงบุญพบว่าทำให้เกิดเอกลักษณ์ประจำถิ่นเป็นแหล่งเรียนรู้ด้านศาสนาทำให้เกิดรายได้แก่ชุมชนเกิดความโดดเด่นของพื้นที่สามารถพัฒนาสร้างสรรค์ในด้านประเพณี วัฒนธรรมศาสนา และประวัติความเป็นมาได้คุณค่าที่เกิดคือผู้เที่ยวเกิดความศรัทธาเลื่อมใสและยังมีส่วนช่วยควบคุมจิตและพฤติกรรมได้คุณค่าด้านอิทธิพลในการท่องเที่ยววัฒนธรรมเชิงศาสนาพบว่ามีความสำคัญทำให้เกิดพลังต่อจิตใจ ทำให้ผู้คนได้ปฏิบัติตามคำสอน เป็นแนวทางปฏิบัติตนตามแบบอย่างที่ดีโดยเฉพาะด้านการดำเนินชีวิตทำให้บุคคลเว้นข้อห้าม ปฏิบัติตาม ระเบียบ กฎ กติกาได้เป็นอย่างดี

๒.๔.๑ ความหมายการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

การท่องเที่ยว หมายถึง การจัดกิจกรรมทั้งหมดที่เกี่ยวข้องกับการสร้างความประทับใจ การบริการ และการสร้างความพึงพอใจให้กับนักท่องเที่ยว การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยได้อธิบาย ศัพท์ "การ

ท่องเที่ยว" (Tourism) ไว้ว่า เป็นคำที่มีความหมายค่อนข้าง กว้างขวางเพราะไม่ได้หมาย เพียงการเดินทางเพื่อพักผ่อนหย่อนใจ หรือเพื่อความสนุกสนานบันเทิง เริงรมย์ดังที่คนส่วนมากเข้าใจกัน การเดินทางเพื่อประชุมสัมมนา เพื่อศึกษาหาความรู้เพื่อการกีฬาเพื่อการติดต่อธุรกิจตลอดจนการเยี่ยมเยือนญาติพี่น้องนับว่าเป็นการท่องเที่ยวทั้งสิ้นฉะนั้นปรากฏการณ์เกี่ยวกับการท่องเที่ยวในปัจจุบันจึงเป็นกิจกรรมรายใหญ่ที่มีการขยายตัวเพิ่มขึ้นตามลำดับจนกระทั่งมีผู้กล่าวว่าธุรกิจท่องเที่ยวในทุกวันนี้ เป็นธุรกิจที่ใหญ่ที่สุดในโลกหากเทียบกับธุรกิจอื่นๆด้วยกัน^๕

๒.๔.๒ ลักษณะของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

ลักษณะสำคัญการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมมี ๙ ประการด้วยกัน^๖ คือ

๑) การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมจะต้องเป็นการท่องเที่ยวในลักษณะที่ให้ความสำคัญกับประวัติศาสตร์ โบราณสถาน ศิลปวัฒนธรรมและประเพณี โดยยึดหลักที่ว่าต้องอนุรักษ์ ทรัพยากรท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมไว้ให้ดีที่สุด เพื่อให้สามารถสืบต่อถึงอนุชนรุ่นหลัง

๒) การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมจะต้องเป็นการท่องเที่ยวในลักษณะที่มีการจัดการอย่างยั่งยืน ทั้งเชิงเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม โดยยึดหลักไม่ให้เกิดผลกระทบต่อ สิ่งแวดล้อม หรือให้กระทบน้อยที่สุด

๓) การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม จะต้องเป็นการท่องเที่ยวในลักษณะที่ให้คงไว้ซึ่งวิถีชีวิต ของท้องถิ่นในแง่สังคมและวัฒนธรรม โดยยึดหลักที่ว่าต้องให้เป็นจุดดึงดูดนักท่องเที่ยวที่ต้องการศึกษาความแตกต่างทางด้านสังคมและวัฒนธรรมอันหลากหลาย

๔) การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมจะต้องเป็นการท่องเที่ยวในลักษณะที่ให้ความรู้แก่ผู้เกี่ยวข้องทุกฝ่าย ได้แก่ นักท่องเที่ยว ผู้ดูแลแหล่งท่องเที่ยว ผู้ประกอบธุรกิจท่องเที่ยวและประชาชน ในท้องถิ่น โดยยึดหลักที่ว่าต้องให้ทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง ได้รับความรู้และประสบการณ์จากการท่องเที่ยว และมีจิตสำนึกในการอนุรักษ์ ทรัพยากรท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อม

๕) การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมจะต้องเป็นการท่องเที่ยวในลักษณะที่ให้ชุมชนท้องถิ่นมีส่วนร่วม และได้รับผลประโยชน์จากการท่องเที่ยว เป็นการกระจายรายได้สู่ชุมชนท้องถิ่น

^๕ ชายวิทย์ เกษตรศิริ, การท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม, (กรุงเทพมหานคร : สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย ,๒๕๔๐), หน้า ๕๖.

^๖ ยุวดี นีรัตน์ตระกูล, ECOTOURISM การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์, จุลสารการท่องเที่ยว,(กรุงเทพมหานคร : ๒๕๔๙) หน้า ๒.

๖) การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม จะต้องเป็นการท่องเที่ยว ในลักษณะที่มีการตลาดของบริการท่องเที่ยวครบตามเกณฑ์แห่งการอนุรักษ์อย่างแท้จริง โดยยึดหลักให้ธุรกิจท่องเที่ยวเน้นในเรื่อง อนุรักษ์วัฒนธรรม และสิ่งแวดล้อม

๗) การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมจะต้องเป็นการท่องเที่ยวเกิดความพึงพอใจ โดยการเพิ่มคุณค่าของประสบการณ์ที่ได้รับ ทำให้ต้องการกลับมาท่องเที่ยวซ้ำอีก โดยยึดหลักที่ว่าต้องมีกิจกรรม ท่องเที่ยวตรงตามความคาดหวังของนักท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

๘) การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม จะต้องเป็นการท่องเที่ยวในลักษณะที่คำนึงถึง ชีตความสามารถรองรับของพื้นที่และความสะอาดของพื้นที่ โดยการยึดหลักที่ว่าต้องไม่เกิน ชีตความสามารถรองรับของพื้นที่ในทุกๆด้าน และต้องดูแลรักษาความสะอาดของแหล่งท่องเที่ยวอยู่เสมอ

๙) การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมจะต้องเป็นการท่องเที่ยวในลักษณะที่คำนึงถึง ความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของนักท่องเที่ยว โดยยึดหลักว่าป้องกันรักษาความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยวอย่างเข้มงวด เพื่อให้นักท่องเที่ยวอบอุ่นใจ^๑

๒.๔.๓. ประเภทของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมเป็นการเดินทางท่องเที่ยวชมโบราณสถาน ศิลปวัฒนธรรม ประเพณีของท้องถิ่นต่างๆ เพื่อได้รับความสนุกสนานเพลิดเพลิน อีกทั้งศึกษาความเชื่อ พิธีกรรมต่างๆ และมีความเข้าใจวัฒนธรรมใหม่ๆ เพิ่มขึ้น ในขณะที่เดียวกันก็มีจิตสำนึกต่อการรักษาสภาพแวดล้อม และวัฒนธรรม โดยให้ชุมชนในท้องถิ่นมีส่วนร่วมต่อการจัดการท่องเที่ยวด้วย เราอาจแบ่งการ ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมออกเป็นประเภทย่อยได้ ๕ ประเภท^๒ คือ

๑) การท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์ (Historical Tourism) หมายถึงการเดินทางท่องเที่ยวแหล่งท่องเที่ยวทางโบราณคดี และประวัติศาสตร์ เพื่อชื่นชมและเพลิดเพลินในสถานที่ โดยได้รับความรู้ความเข้าใจต่อประวัติศาสตร์และโบราณคดีในท้องถิ่นบนพื้นฐานของความรับผิดชอบ และมีจิตสำนึกต่อการรักษามรดกทางวัฒนธรรมและคุณค่าของสภาพแวดล้อมโดยชุมชนท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการจัดการท่องเที่ยว

๒) การท่องเที่ยวงานวัฒนธรรมและประเพณี (Cultural and Traditional Tourism) หมายถึง การเดินทางท่องเที่ยวเพื่อชมงานศิลปวัฒนธรรมประเพณีต่างๆ ที่ชาวบ้านในท้องถิ่นนั้นๆ จัดขึ้น เพื่อให้ได้รับความเพลิดเพลินตื่นตาตื่นใจในสุนทรียศิลป์และศึกษาความเชื่อการยอมรับนับถือ การเคารพพิธีกรรมต่างๆ อีก

^๑ อ่างแล้ว, ยุวดี นิรันดระกุล, ECOTOURISM การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์, หน้า ๒.

^๒ อ่างแล้ว, บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา, การพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน, หน้า ๑๕-๑๖

ทั้งได้รับความรู้ความเข้าใจต่อสภาพสังคมและวัฒนธรรม มีประสบการณ์ ใหม่ๆ เพิ่มขึ้น บนพื้นฐานของความรับผิดชอบและมีจิตสำนึกต่อการรักษามรดกทางวัฒนธรรมและ คุณค่าของสภาพแวดล้อม โดยชุมชนท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการจัดการท่องเที่ยว

๓) การท่องเที่ยวเชิงวิถีชีวิตชนบท (Rural Tourism/Village Tourism) หมายถึง การเดินทางท่องเที่ยวในหมู่บ้านชนบทที่มีลักษณะวิถีชีวิต และผลงานสร้างสรรค์ที่มีเอกลักษณ์พิเศษ โดดเด่น เพื่อให้ได้รับความเพลิดเพลิน ได้ความรู้ ด้ผลงานสร้างสรรค์ และภูมิปัญญาพื้นบ้าน อีกทั้งมีความเข้าใจในวัฒนธรรมท้องถิ่น บนพื้นฐานของความรับผิดชอบและมีจิตสำนึกต่อการรักษามรดก ทางวัฒนธรรม และคุณค่าของสภาพแวดล้อม โดยชุมชนท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยว

๔) การท่องเที่ยวเชิงกีฬา (Sport Tourism) หมายถึง การเดินทางท่องเที่ยวไปยังสถานที่ ออกกำลังกายหรือเล่นกีฬาหรือแข่งขันกีฬา โดยมีกิจกรรมการท่องเที่ยวในรูปแบบของ การจัดการรายการกีฬาตามเส้นทางที่มีแหล่งท่องเที่ยวที่น่าสนใจ เพื่อให้ผู้เข้าร่วมกิจกรรมกีฬาได้ สนานเพลิดเพลินกับกรออกกำลังกายหรือเล่นกีฬาหรือแข่งขันกีฬาในขณะเดียวกันก็ได้ไปท่องเที่ยวยังแหล่งท่องเที่ยวตามเส้นทางจัดการรายการกีฬา ทำให้ได้รับความรู้ความเข้าใจและประสบการณ์ใหม่ๆเพิ่มขึ้น บนพื้นฐานของความรับผิดชอบ และมีจิตสำนึกต่อการรักษามรดกทางวัฒนธรรม และคุณค่าทางสภาพแวดล้อม โดยชุมชนท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยว

๕) การท่องเที่ยวเชิงสุขภาพทางวัฒนธรรม (Cultural Health Tourism) หมายถึง การเดินทางท่องเที่ยวไปเยี่ยมชมแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม โดยมีกิจกรรมส่งเสริมสุขภาพหรือฟื้นฟูสุขภาพทางวัฒนธรรม เช่น การนวดตัว การนวดฝ่าเท้า การอบสมุนไพร การประคบสมุนไพร การฝึกกายบริหาร และการฝึกสมาธิ เป็นต้น เพื่อเสริมสร้างสุขภาพและคุณภาพชีวิตของนักท่องเที่ยว บนพื้นฐานของความรับผิดชอบต่ออย่างมีจิตสำนึกต่อการรักษามรดกทางวัฒนธรรมและคุณค่าของสิ่งแวดล้อม โดยชุมชนท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการจัดการท่องเที่ยว^๕

๒.๔.๔ องค์ประกอบของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

องค์ประกอบของการท่องเที่ยวเชิงศิลปวัฒนธรรมที่สำคัญ ๖ ด้าน ที่ส่งผลต่อการตัดสินใจ มาท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยว มีดังนี้

^๕ ขาววิทย์ เกษตรศิริ, วิถีไทย : การท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม, (กรุงเทพมหานคร : บริษัทอมรินทร์ พริ้นดิงแอนด์พับลิชชิ่ง มหาชน, ๒๕๔๐), หน้า ๑๘-๒๐)

๑) องค์ประกอบด้านแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม เป็นการท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยว ทางวัฒนธรรมที่มีเอกลักษณ์เฉพาะถิ่น อันประกอบด้วยสิ่งดึงดูดใจ ๑๐ ประการ ได้แก่

(๑) ประวัติศาสตร์และร่องรอยทางประวัติศาสตร์ที่ยังปรากฏให้เห็น

(๒) โบราณคดี และพิพิธภัณฑสถานต่างๆ

(๓) งานสถาปัตยกรรมเก่าแก่ดั้งเดิมในท้องถิ่นและสิ่งปลูกสร้าง ผังเมือง รวมทั้งซาก

ปรักหักพัง

(๔) ศิลปะ หัตถกรรม ประติมากรรม ภาพวาด รูปปั้น และงานแกะสลัก

(๕) ศาสนารวมถึงพิธีกรรมต่างๆ ทางศาสนา

(๖) ดนตรี การแสดง มหรสพต่างๆ

(๗) ภาษาและวรรณกรรม

(๘) วิถีชีวิต เสื้อผ้าเครื่องแต่งกาย การทำอาหาร ธรรมเนียมการรับประทานอาหาร

(๙) ประเพณีวัฒนธรรมพื้นบ้าน ขนบธรรมเนียม และเทศกาลต่าง ๆ และ

(๑๐) ลักษณะงานหรือเทคโนโลยีต่างๆ ที่นำเข้ามาใช้ในการประชาสัมพันธ์และเพื่อจูงใจ ที่

นำมาใช้เฉพาะท้องถิ่น

๒) องค์ประกอบด้านกระบวนการศึกษาสิ่งแวดล้อม เป็นการท่องเที่ยวที่มีกระบวนการศึกษา สิ่งแวดล้อม โดยมีการศึกษาเรียนรู้สภาพแวดล้อมและระบบนิเวศน์ในแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม เพื่อปลูก จิตสำนึกที่ถูกต้องในการอนุรักษ์สภาพแวดล้อมให้แก่ผู้เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว

๓) องค์ประกอบด้านธุรกิจท่องเที่ยว เป็นการท่องเที่ยวที่มีการให้บริการทางการท่องเที่ยว โดยผู้ ประกอบธุรกิจท่องเที่ยว เพื่ออำนวยความสะดวกแก่นักท่องเที่ยว และได้ผลตอบแทนในกำไรสู่ธุรกิจท่องเที่ยว ซึ่ง เป็นผู้ประกอบธุรกิจท่องเที่ยวจะต้องมีความรู้เกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมเพื่อที่จะได้ช่วยในการอนุรักษ์ทรัพยากรท่องเที่ยว ทางวัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อม

๔) องค์ประกอบด้านการตลาดท่องเที่ยว เป็นการท่องเที่ยวที่มีการคำนึงถึงการตลาดท่องเที่ยว คุณภาพ โดยแสวงหานักท่องเที่ยวคุณภาพให้เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวยังแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม เพื่อให้ นักท่องเที่ยวคุณภาพได้รับรู้และประสบการณ์จากการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมอย่างพึงพอใจ อีกทั้งช่วยอนุรักษ์ ทรัพยากรท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อม

๕) องค์ประกอบด้านการมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่น เป็นการท่องเที่ยวที่มีการคำนึงถึงการมีส่วนร่วมของชุมชน โดยให้ชุมชนท้องถิ่นในแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม มีส่วนร่วมในการพัฒนาหรือจัดการท่องเที่ยวอย่างเต็มรูปแบบ และได้รับผลประโยชน์ตอบแทน เพื่อกระจายรายได้สู่ท้องถิ่น และยกระดับคุณภาพชีวิตของคนในชุมชนท้องถิ่น

๖) องค์ประกอบด้านการสร้างจิตสำนึกแก่ผู้เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวเป็นการท่องเที่ยวที่ต้องคำนึงถึงการปลูกฝังจิตสำนึกที่ถูกต้องทางการท่องเที่ยวแก่ผู้เกี่ยวข้องทุกฝ่ายโดยมีการให้ความรู้ และสื่อความหมายในการอนุรักษ์ทรัพยากรท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม และสิ่งแวดล้อม

๕. แนวคิดทางการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม

ศิริ ฮามสุโพธิ์^{๑๑} ได้อธิบายถึง การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม และนักท่องเที่ยววัฒนธรรม ดังนี้ การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม เป็นการเดินทางเพื่อสัมผัส และการเข้าร่วมใช้ชีวิตวิถีแบบเก่าๆ ที่กำลังจะสูญหายไปใบบางท้องถิ่น เพื่อให้มีความเข้าใจอย่างลึกซึ้งถึงประวัติความเป็นมา การดำเนินชีวิตที่แตกต่างไปจากวัฒนธรรมของตน เช่น การแสดงศิลปวัฒนธรรมประเพณี และงาน เทศกาลต่างๆ การประกอบอาชีพเกษตรกรรม เป็นชาวสวนและชาวนา เป็นต้น สิ่งเหล่านี้ ถือเป็นทรัพยากรท่องเที่ยวที่สำคัญ ทำให้นักท่องเที่ยวอยากเข้าไปชมศิลปวัฒนธรรมประเพณีท้องถิ่น เพื่อศึกษาหาความรู้ และพักผ่อนหย่อนใจส่วนนักท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม หรือพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวที่แสดงออกมาด้วยความสนใจ คือ ชอบเที่ยวชมเมืองโบราณ อาจจะเดินชมเมือง หรือนั่งรถเที่ยวชมตามเส้นทางสัญจร และผ่านบริเวณสำคัญของเมือง เช่น ประวัติศาสตร์ ภูมิศาสตร์ และวิถีชีวิตการเป็นอยู่ของคน การประกอบอาชีพเกษตรกรรม ทำนา ทำสวน หรือการเข้าไปชมการละเล่นพื้นเมือง ไปชมกระบวนการงานเทศกาล อาจจะเป็นการจัดแบบถาวรหรือจัดเป็นครั้งคราวเป็นสิ่งที่สร้างความสนใจให้นักท่องเที่ยวอยากเข้าไปชม

^{๑๑} ศิริ ฮามสุโพธิ์, ประชากรกับการพัฒนาคุณภาพชีวิต, (กรุงเทพมหานคร : โอเอสพริ้นติ้งเฮาส์, ๒๕๔๓). หน้า ๖๓, อ้างถึงใน สุวัฒน์ มหัตถินรัตนกุล, กรองจิต วงศ์สุวรรณ และคนอื่นๆ, ๒๕๔๐, หน้า ๔๒.

บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา^{๑๑} ได้กล่าวถึง หลักการของการท่องเที่ยวเชิงศิลปวัฒนธรรมไว้ ประกอบด้วย ๔ ประการคือ

๑) เป็นการท่องเที่ยวที่มีการศึกษารวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับความสำคัญ คุณค่าประวัติศาสตร์ ความเป็นมาของทรัพยากรวัฒนธรรมในแหล่งท่องเที่ยว นั้น เพื่อเป็นข้อมูลให้นักท่องเที่ยว ในการเพิ่มคุณค่าของประสบการณ์ในการเข้าชม ในขณะที่เดียวกันก็จะก่อให้เกิดความภาคภูมิใจในมรดกทางวัฒนธรรมของชุมชนท้องถิ่น หวงแหวน รักษา และดึงชุมชนท้องถิ่นเข้ามามีส่วนร่วมในการบริหารจัดการทรัพยากรของตน

๒) เป็นการท่องเที่ยวที่มีการปลูกฝังจิตสำนึกของคนในชุมชนท้องถิ่นให้เกิดความรัก และได้รับประโยชน์ตอบแทนจากการท่องเที่ยวในรูปแบบต่าง ๆ เช่น การจ้างงาน การบริการนำเที่ยว การให้บริการขนส่ง การให้บริการที่พัก และการขายสินค้าที่ระลึก เป็นต้น

๓) เป็นการท่องเที่ยวที่มีการให้ความรู้แก่นักท่องเที่ยว เพื่อให้เกิดความเข้าใจในวัฒนธรรม และได้รับความเพลิดเพลิน พร้อมทั้งสร้างจิตสำนึกในการอนุรักษ์ทรัพยากรท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อม

๔) เป็นการท่องเที่ยวที่มีการเคารพวัฒนธรรมของเพื่อนบ้านหรือของชุมชนอื่น รวมทั้งเคารพในวัฒนธรรม ศักดิ์ศรี และผู้คนของตนเองด้วยนอกจากนี้ยังได้กล่าวถึงลักษณะ การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมที่สำคัญ อยู่ ๙ ประการคือ

(๔.๑) การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมจะต้องเป็นการท่องเที่ยวในลักษณะ ที่ให้ความสำคัญกับประวัติศาสตร์ โบราณสถาน ศิลปวัฒนธรรมและประเพณี โดยยึดหลักที่ ว่าต้องอนุรักษ์ทรัพยากรท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมไว้ให้ดีที่สุด เพื่อให้สามารถสืบต่อถึงอนุชนรุ่นหลัง

(๔.๒) การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมจะต้องเป็นการท่องเที่ยวในลักษณะที่มีการจัดการอย่างยั่งยืนทั้งเชิงเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม โดยยึดหลักที่ว่าด้วยไม่ให้เกิดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมหรือให้กระทบน้อยที่สุด

(๔.๓) การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมจะต้องเป็นการท่องเที่ยวในลักษณะที่ให้คงไว้ซึ่ง วิถีชีวิตของท้องถิ่นในแง่สังคมและวัฒนธรรม โดยยึดหลักที่ว่าต้องให้เป็นจุดดึงดูดนักท่องเที่ยวต้องการศึกษาความแตกต่างทางด้านสังคมและวัฒนธรรมอันหลากหลาย

^{๑๑} บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา, การพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน, (กรุงเทพมหานคร : บริษัทเพรส แอนด์ดีไซน์ จำกัด, ๒๕๔๘), หน้า ๕๖-๖๒.

(๔.๔) การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมจะต้องเป็นการท่องเที่ยวในลักษณะที่ให้ความรู้แก่ผู้เกี่ยวข้องทุกฝ่ายทั้งนักท่องเที่ยว ผู้ดูแลแหล่งท่องเที่ยว ผู้ประกอบธุรกิจท่องเที่ยวและประชาชนในท้องถิ่น โดยยึดหลักที่ว่าต้องให้ทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องได้รับความรู้และประสบการณ์จากการท่องเที่ยว พร้อมทั้งมีจิตสำนึกในการอนุรักษ์ทรัพยากรท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อม

(๔.๕) การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมจะต้องเป็นการท่องเที่ยวในลักษณะที่ให้ชุมชนท้องถิ่นมีส่วนร่วมและได้รับประโยชน์ โดยยึดหลักที่ว่าต้องให้ชุมชนท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการจัดการท่องเที่ยวและได้รับประโยชน์จากการท่องเที่ยว อันเป็นการกระจายรายได้สู่ชุมชนท้องถิ่น

(๔.๖) การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมจะต้องเป็นการท่องเที่ยวในลักษณะที่มีการตลาด ของบริเวณท่องเที่ยวครบตามเกณฑ์แห่งการอนุรักษ์อย่างแท้จริง โดยยึดหลักที่ว่าจะต้องให้ธุรกิจท่องเที่ยวเน้นในเรื่องอนุรักษ์วัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อม

(๔.๗) การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมจะต้องเป็นการท่องเที่ยวในลักษณะที่ให้นักท่องเที่ยวเกิดความพึงพอใจ เพิ่มคุณค่าของประสบการณ์ที่ได้รับ ทำให้ต้องการกลับมาท่องเที่ยวซ้ำ อีกโดยยึดหลักที่ว่าต้องมีกิจกรรมท่องเที่ยวตรงตามความคาดหวังของนักท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

(๔.๘) การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมจะต้องเป็นการท่องเที่ยวในลักษณะที่คำนึงถึงขีดความสามารถรองรับของพื้นที่ และความสะอาดของพื้นที่ โดยยึดหลักที่ว่าต้องไม่เกินขีดความสามารถรองรับของพื้นที่ในทุกๆด้าน และต้องดูแลรักษาความสะอาดของแหล่งท่องเที่ยวอยู่เสมอ

(๔.๙) การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมจะต้องเป็นการท่องเที่ยวในลักษณะที่คำนึงถึงความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของนักท่องเที่ยว โดยยึดหลักที่ว่าต้องป้องกัน รักษาความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยวอย่างเข้มงวด เพื่อให้นักท่องเที่ยวอบอุ่นใจ

๒.๕ การทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

การพัฒนารูปแบบการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารยุคดิจิทัลของเยาวชนในแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม จังหวัดสุรินทร์ผู้วิจัยได้ทบทวนวรรณกรรมดังนี้

ศุภกร ฌ พิกุลและพระมหาประสิทธิ์ เนตรรังสี วิจัยเรื่อง การพัฒนาระบบนิเวศการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อทักษะแห่งยุคดิจิทัล พบว่า การพัฒนาระบบนิเวศการเรียนรู้ด้วยสื่อสังคมออนไลน์เป็นช่องทางหนึ่งที่ช่วย

ส่งเสริมสัมพันธภาพที่ีระหว่างผู้สอนและผู้เรียน เนื่องจากปัจจุบันได้มีการนำเอาสื่อสังคมออนไลน์มาประยุกต์ใช้เพื่องานด้านการศึกษาระดับอย่างแพร่หลาย อำนวยความสะดวกให้เกิดการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารระหว่างผู้สอนกับผู้เรียนเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ได้ตลอดเวลา ไร้ขีดจำกัดทั้งเวลาและสถานที่ ส่งเสริมการเรียนการสอนในยุคดิจิทัล มีรูปแบบและเป้าหมาย ที่มุ่งให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้และฝึกทักษะด้านภาษาอังกฤษด้วยตนเอง เป็นผลให้ผู้เรียนมีการเรียนรู้ที่หลากหลายและมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ทั้งนี้ เพื่อให้ประสิทธิภาพการศึกษาภาษาอังกฤษของนักเรียนให้ดีขึ้น ผู้สอนควรคำนึงถึงการพัฒนากระบวนการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อทักษะแห่งยุคดิจิทัลที่เข้ามาบิบบทบาทในปัจจุบันนี้^{๑๒}

กฎหมาย เกษรสุริวงศ์และสธิพร เขาวนชัย วิจัยเรื่องแนวทางการพัฒนาสมรรถนะการจัดการเรียนรู้ในยุคดิจิทัลของครูภาษาอังกฤษในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานครสวรรค์ เขต 2 พบว่า 1) ครูภาษาอังกฤษ ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานครสวรรค์ เขต 2 มีสมรรถนะการจัดการเรียนรู้ในยุคดิจิทัลในภาพรวม อยู่ในระดับมาก 2. แนวทางการพัฒนาสมรรถนะการจัดการเรียนรู้ในยุคดิจิทัลของครูภาษาอังกฤษ ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานครสวรรค์ เขต 2 ประกอบด้วย 5 ด้าน ได้แก่ ด้านที่ 1 การใช้ดิจิทัลแพลตฟอร์มในการจัดการเรียนรู้ ควรจัดอบรมเพื่อพัฒนาการใช้ดิจิทัลแพลตฟอร์มในการจัดการเรียนรู้และเทคนิคการจัดการเรียนการสอนที่หลากหลายผ่านช่องทางต่าง ๆ ด้านที่ 2 การใช้สื่อ เทคโนโลยีสารสนเทศและนวัตกรรมทางการศึกษาควรจัดอบรมเพื่อพัฒนาการสร้างสื่อเทคโนโลยีสารสนเทศนวัตกรรมใหม่ ๆ ด้านที่ 3 การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เสริมสร้างสมรรถนะดิจิทัลของผู้เรียน ครูควรออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้และประยุกต์ใช้สื่อดิจิทัลที่สามารถตอบสนองความต้องการและความถนัดของผู้เรียนให้มีความรู้และทักษะตามมาตรฐานที่กำหนด ด้านที่ 4 การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่พัฒนาการคิดเชิงนวัตกรรมของผู้เรียน ควรจัดอบรมกระบวนการและการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาการคิดเชิงนวัตกรรมและทักษะการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลในการทำงานของผู้เรียน

และด้านที่ 5 การจัดการเรียนรู้ที่เน้นให้ผู้เรียนแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง ควรส่งเสริมให้ครูผู้สอนภาษาอังกฤษจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ให้ผู้เรียนฝึกทักษะการใช้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองจากแหล่งเรียนรู้ต่าง ๆ^{๑๓}

ลลิตตา ภัคตีวานิชและคณะ ทำวิจัยเรื่อง แนวทางการพัฒนาทักษะการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษด้วย

^{๑๒} ศุภกร ญ พิกุลและพระมหาประสิทธิ์เนตรรังษี.(2566).การพัฒนากระบวนการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อทักษะแห่งยุคดิจิทัล. วารสาร นวัตกรรมจัดการศึกษาและการวิจัย, 5(2), 416-428.

^{๑๓} กฎหมาย เกษรสุริวงศ์และ สธิพร เขาวนชัย. (2566). แนวทางการพัฒนาสมรรถนะการจัดการเรียนรู้ในยุคดิจิทัลของครูภาษาอังกฤษใน โรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานครสวรรค์เขต 2. วารสาร บัณฑิตวิจัย, 14(1), 81-97.

TPACK Model ทางภาษาศึกษาและการเรียนรู้ภาษาฐานโครงงาน สำหรับผู้เรียนยุคดิจิทัล พบว่ารูปแบบความรู้ เนื้อหาแผนกวิธีสอนและเทคโนโลยีทางภาษาศึกษา (TPACK Model) เป็นกรอบแนวคิดสำคัญสำหรับครูผู้สอน ภาษาอังกฤษในศตวรรษที่ 21 ทำให้ครูสามารถออกแบบนวัตกรรมการสอนภาษาอังกฤษได้ตามบริบทของตนเอง โดยได้อธิบายถึงเนื้อหา วิธีการสอน และเทคโนโลยีสำหรับครูผู้สอนภาษาอังกฤษประยุกต์ใช้ออกแบบการจัดการ เรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ บทความนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อนำเสนอแนวทางการใช้ TPACK Model ทาง ภาษาศึกษาเพื่อออกแบบกระบวนการสอนสำหรับการพัฒนาทักษะการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษ ซึ่งประกอบด้วย เทคนิคการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร การเรียนรู้ภาษาฐานโครงงาน และการใช้เทคโนโลยีในการจัดการ เรียนการสอนในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 ผู้เขียนได้นำเสนอ ตัวอย่างการออกแบบแผนการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วย TPACK Model เพื่อพัฒนาทักษะการพูดสื่อสาร ภาษาอังกฤษของผู้เรียนยุคดิจิทัล ซึ่งส่งเสริมทักษะผู้เรียนในศตวรรษที่ 21 เช่น ทักษะด้านความร่วมมือและการ ทำงานเป็นทีม ทักษะด้านคอมพิวเตอร์ และสารสนเทศและการสื่อสาร ทักษะด้านอาชีพและทักษะการเรียนรู้ ให้แก่ผู้เรียนในยุคดิจิทัลอย่างยั่งยืน^{๑๔}

ธัญยาภัทร์ สร้อยสุวรรณ ทำวิจัยเรื่อง การวิเคราะห์ความต้องการ ความสามารถ และรูปแบบการใช้ ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของพนักงานต้อนรับส่วนหน้าในยุควิถีใหม่ กรณีศึกษาโรงแรมและรีสอร์ทในแหล่ง ท่องเที่ยว จังหวัดนครนายก พบว่า 1) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนจากสื่อการเรียนรู้ด้วยตนเองสูงกว่าก่อน เรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.5 2) ระดับความพึงพอใจของพนักงานต้อนรับส่วนหน้าโดยภาพรวมที่มี ต่อชุดสื่อการเรียนรู้ด้วยตนเองในภาพรวมอยู่ในระดับมาก นอกจากนี้แล้ว ข้อค้นพบนี้สะท้อนให้เห็นว่าพนักงานมี ความเข้าใจในการสื่อสารภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะทักษะการพูดน้อย

ดังนั้นควรมีการจัดอบรมหลักสูตรการใช้ภาษาอังกฤษในการพูดสื่อสารพร้อมทั้งเรียนรู้เกี่ยวกับสังคม วัฒนธรรมของประเทศเจ้าของภาษาเพื่อพัฒนาศักยภาพของบุคลากรในการให้บริการที่มีคุณภาพอย่างยั่งยืนใน อนาคต^{๑๕}

ชิ่ง ศรีสวัสดิ์และคณะ ที่ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม:กรณีวัฒนธรรมของ ชุมชนกวยในเขตอีสานใต้และลาวใต้พบว่า ๑) ชุมชนชาวกวยในเขตอีสานใต้ยังมีอยู่จำนวนมาก โดยเฉพาะในเขต พื้นที่จังหวัดบุรีรัมย์ สุรินทร์ ศรีสะเกษ อุบลราชธานีและบางส่วนของจังหวัดมหาสารคาม รวมทั้งหมดประมาณ

^{๑๔} สลิตตา ภัคติวานิชและคณะ. (2567). แนวทางการพัฒนาทักษะการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษด้วย TPACK Model ทางภาษาศึกษาและ การเรียนรู้ภาษาฐานโครงงานสำหรับผู้เรียนยุคดิจิทัล. วารสาร Journal of MCU Social Science Review, 13(1),424-435.

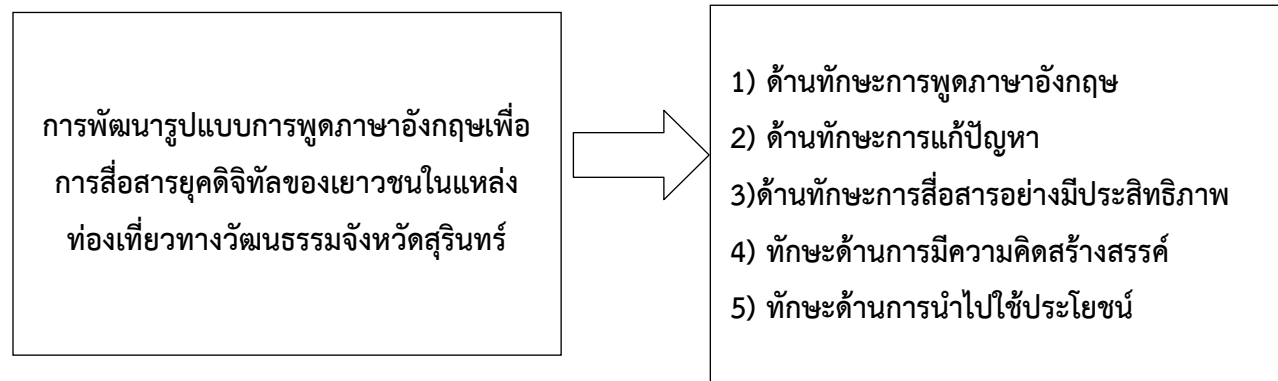
^{๑๕} ธัญยาภัทร์ สร้อยสุวรรณและคณะ(2567). การวิเคราะห์ความต้องการความสามารถและรูปแบบการใช้ ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของ พนักงานต้อนรับส่วนหน้าในยุควิถีใหม่กรณี ศึกษาโรงแรมและรีสอร์ทในแหล่งท่องเที่ยว จังหวัดนครนายก.วารสาร Journal of Roi Kaensarn Academi, 9(1), 70-86.

๔๗๔,๔๘๖ คน โดยมีหนาแน่นในเขตพื้นที่จังหวัดศรีสะเกษและจังหวัดสุรินทร์ ส่วนลาวใต้มีอยู่ประมาณ ๔๕,๔๙๗ คน ส่วนใหญ่จะมีอยู่ในแขวงสาละวันและจำปาสัก ๒) ชุมชนชาวกว๊านทั้งเขตอีสานใต้และลาวใต้ มีความเชื่อมโยงสัมพันธ์กันทางประวัติศาสตร์ทางชาติพันธุ์และทางวัฒนธรรม เนื่องจากเป็นกลุ่มชาติพันธุ์ที่พูดภาษาในตระกูลมอญ-เขมร มีประวัติศาสตร์และความเป็นมาร่วมกัน ๓) แนวทางในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของชุมชนชาวกว๊าน อาจทำได้โดยการสำรวจสภาพชุมชนที่มีลักษณะเด่นทางวัฒนธรรมและขึ้นบัญชีไว้อย่างเป็นระบบในรูปแบบของฐานข้อมูลในคอมพิวเตอร์และเผยแพร่ให้กับนักธุรกิจท่องเที่ยวโดยผ่านการประชุมสัมมนา ในรูปของเอกสาร แผ่นพับ โปสเตอร์และอินเตอร์เน็ต เป็นต้น ๔) แนวทางการกำหนดยุทธศาสตร์เพื่อการพัฒนา ในกลุ่มประเทศเพื่อนบ้าน จึงเกิดการพัฒนารัฐกิจท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมเพื่อการพึ่งตนเองอย่างยั่งยืนของชุมชนในหลากหลายพื้นที่และหนึ่งในนั้นได้แก่โครงการวิจัยแบบมีส่วนร่วม บ้านเข็กน้อย ตำบลเข็กน้อย อำเภอเขาค้อ จังหวัดเพชรบูรณ์ ประกอบด้วยโครงการย่อย ๖ โครงการ เพื่อนำข้อมูลจากการศึกษาเอกสาร การสังเกต การทำแบบทดสอบ การสัมภาษณ์และเจาะลึก การใช้แบบสัมภาษณ์ การสนทนากลุ่มย่อย การประชุมเชิงปฏิบัติการ การฝึกอบรม การศึกษาดูงานและการประชาคม มาใช้เป็นแนวทางในการเสนอผลการวิจัย ในเชิงความรู้ เชิงพัฒนา และเชิงผลผลิตตามวัตถุประสงค์ ๓ ข้อดังนี้ ๑) เพื่อพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ให้มีความรู้ ความเข้าใจ สามารถพัฒนาผลิตภัณฑ์และพัฒนารายได้ในธุรกิจท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมเพื่อการพึ่งตนเองอย่างยั่งยืน ๒) เพื่อพัฒนาผลิตภัณฑ์ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมท้องถิ่น ได้แก่ การพัฒนาการแสดงและการละเล่นพื้นบ้าน พัฒนาข้าวใหม่มัดพัฒนาชุดอาหารท้องถิ่น พัฒนาผลิตภัณฑ์ผ้าพื้นเมือง ของที่ระลึก พัฒนาการผลิตสมุนไพรเชิงการค้าและ ๓) เพื่อการพัฒนารายได้ในธุรกิจท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ผลการวิจัยพบว่า ชุมชนได้วิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จและความล้มเหลว ในการประกอบธุรกิจท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของกลุ่มอาชีพวัฒนธรรมม้งเข็กน้อย ผลการวิเคราะห์พบว่า กลุ่มอาชีพวัฒนธรรมม้งเข็กน้อยมีปัจจัยที่ส่งผลความสำเร็จสูง ชุมชน จึงร่วมกันทำแผนพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ให้มีความรู้ความเข้าใจในการพัฒนาองค์กร พัฒนาผลิตภัณฑ์และพัฒนารายได้ การท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมในเขตอีสานใต้เป็นที่น่าสนใจแก่นักท่องเที่ยวและนักวิชาการเป็นที่แพร่หลาย^{๑๖}

^{๑๖} ชื่น ศรีสวัสดิ์และคณะ. (2007). *การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม กรณีศึกษาวัฒนธรรมของชุมชนชาวกว๊านในเขตอีสานใต้และลาวใต้: รายงานวิจัย ฉบับสมบูรณ์* (No. 79856). สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมวิทยาศาสตร์วิจัยและนวัตกรรม.

๒.๖ กรอบแนวคิดในการวิจัย

การศึกษา เรื่อง การพัฒนารูปแบบทักษะการพูดภาษาอังกฤษในการสื่อสารยุคดิจิทัลของเยาวชนในแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม ทั้ง ๖ แห่ง จังหวัดสุรินทร์ ได้กำหนดกรอบการวิจัยและพัฒนาไว้ดังนี้

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การพัฒนารูปแบบการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารยุคดิจิทัลของเยาวชนในแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม จังหวัดสุรินทร์ โดยการสัมภาษณ์ ศึกษาเอกสาร รวบรวมข้อมูลและนำข้อมูลมาวิเคราะห์เพื่อพัฒนาเป็นกิจกรรมหลังจากนั้นนำกิจกรรมไปดำเนินการในชุมชนกลุ่มเป้าหมายรวบรวมข้อมูลและนำข้อมูลมาวิเคราะห์แบบพรรณนาวิเคราะห์คณะผู้วิจัยได้ดำเนินการดังนี้

๓.๑ รูปแบบการวิจัย

การพัฒนารูปแบบการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารยุคดิจิทัลของเยาวชนในแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม จังหวัดสุรินทร์ มีวิธีการศึกษาเป็นลักษณะการวิจัยเชิงปฏิบัติการ(Action research)ประกอบการสัมภาษณ์เชิงลึกจากผู้ให้ข้อมูลสำคัญเพื่อหาแนวทางในการพัฒนากิจกรรม โดยการ สัมภาษณ์ ศึกษาเอกสาร รวบรวมข้อมูลและนำข้อมูลมาวิเคราะห์เพื่อพัฒนาเป็นกิจกรรมหลังจากนั้นนำกิจกรรมไปดำเนินการในชุมชนกลุ่มเป้าหมาย ประเมินผลการดำเนินกิจกรรมและถ่ายทอดองค์ความรู้นำไปสู่การสร้างเครือข่าย

๓.๒ พื้นที่ในการศึกษาวิจัย

ผู้วิจัยได้ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนารูปแบบการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารยุคดิจิทัลของเยาวชนในแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม จังหวัดสุรินทร์ กำหนดพื้นที่ดำเนินงานการวิจัย ได้แก่ ๑) ปราสาทศีขรภูมิ ตำบลระแงง อำเภอศีขรภูมิ จังหวัดสุรินทร์ คือ ๒) หมู่บ้านนวัตวิถีเทนมีย์ ตำบลเทนมีย์ อำเภอเมืองสุรินทร์ จังหวัดสุรินทร์ ๓) หมู่บ้านช้าง บ้านตากกลาง ตำบลกระโพ อำเภอท่าตูม จังหวัดสุรินทร์ ๔) หมู่บ้านทอผ้าไหมท่าสว่าง ตำบลท่าสว่าง อำเภอเมืองสุรินทร์ จังหวัดสุรินทร์ ๕) หมู่บ้านเครื่องเงินเขวาสินรินทร์ ตำบลเขวาสินรินทร์ อำเภอเขวาสินรินทร์ จังหวัดสุรินทร์ และ ๖) เขพนมสวายคือ โรงเรียนบ้านพนม ตำบลนาบัว อำเภอเมืองสุรินทร์ จังหวัดสุรินทร์

๓.๓ ประชากรและผู้ให้ข้อมูลสำคัญ

ประชากรและผู้ให้ข้อมูลสำคัญ ได้แก่ โรงเรียนที่เป็นเป้าหมายในพื้นที่จังหวัดสุรินทร์ จำนวน ๖ โรงเรียน จำนวน ๓๐๐ คน

ตารางที่ ๓.๑ แสดงกลุ่มผู้ให้ข้อมูลสำคัญในการวิจัย

ที่	โรงเรียน	รายชื่อผู้ให้ข้อมูลสำคัญ
๑	ปราสาทศิขรภูมิ ตำบลระแงง อำเภอศิขรภูมิ จังหวัดสุรินทร์	
๒	หมู่บ้านนวัตวิถีเทนมีย์ ตำบลเทนมีย์ อำเภอเมือง สุรินทร์ จังหวัดสุรินทร์	
๓	หมู่บ้านช้าง บ้านตากกลาง ตำบลกระโพ อำเภอท่า ตูม จังหวัดสุรินทร์	
๔	หมู่บ้านทอผ้าไหมท่าสว่าง ตำบลท่าสว่าง อำเภอ เมืองสุรินทร์ จังหวัดสุรินทร์	
๕	หมู่บ้านเครื่องเงินเขวาสินรินทร์ ตำบล เขวาสินรินทร์ อำเภอเขวาสินรินทร์ จังหวัด สุรินทร์	
๖	เขาพนมสวายคือ โรงเรียนบ้านพนม ตำบล นาบัว อำเภอเมืองสุรินทร์ จังหวัดสุรินทร์	
รวมประชากรและผู้ให้ข้อมูลสำคัญ		๓๐๐ คน

๓.๔ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้การวิจัยได้แก่แบบสัมภาษณ์ที่ใช้สัมภาษณ์ประชากรและผู้ให้ข้อมูลสำคัญ ได้แก่ ผู้อำนวยการโรงเรียน ครู กรรมการสถานศึกษา ผู้ทรงคุณวุฒิ และผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง ที่มีการใช้ประโยชน์จากพื้นที่การวิจัยจากแหล่งท่องเที่ยว จำนวน ๖ แห่ง และโรงเรียนในพื้นที่การวิจัย ซึ่งเป็นแหล่งข้อมูลที่ได้มาแบบเจาะจง โดยผู้วิจัยสร้างแบบสัมภาษณ์เพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับประเด็นการวิจัยตามหัวข้อที่ได้กำหนดไว้ และนำแบบสัมภาษณ์ไปให้ ผู้เชี่ยวชาญด้านต่างๆจำนวน ๖ ท่าน ประเมินความเหมาะสมของแบบสัมภาษณ์ โดยพิจารณาจาก ค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Congruence : IOC) กับประเด็นที่ต้องการประเมิน และความเหมาะสมของข้อความและภาษาที่ใช้ จากนั้นจะนำผลประเมินมาหาค่าดัชนีความสอดคล้อง

๓.๕ การเก็บรวบรวมข้อมูลวิจัย

การเก็บรวบรวมข้อมูลและการปฏิบัติการวิจัยเพื่อให้ได้ข้อมูลตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ ผู้วิจัยได้แบ่งการเก็บรวบรวมข้อมูลวิจัยออกเป็น ๖ มิติ คือ การใช้ทักษะการพูดภาษาอังกฤษในการสื่อสารยุคดิจิทัลของเยาวชนในแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม ทั้ง ๖ แหล่ง จังหวัดสุรินทร์ ซึ่งมีองค์ประกอบคือ ๑) ด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ๒) ด้านทักษะการแก้ปัญหา ๓)ด้านทักษะการสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ ๔) ทักษะด้านการมีความคิดสร้างสรรค์ และ ๕) ทักษะด้านการนำไปใช้ประโยชน์

๓.๖ การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ

ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลตามเนื้อหา (Content analysis) แล้วสรุปตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ โดยการวิเคราะห์ สังเคราะห์ข้อมูลจากการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยผู้วิจัยจะนำข้อมูลจากการวิเคราะห์จากเอกสาร ประกอบกับข้อมูลที่ได้จากแบบสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview) นำข้อมูลจากการสัมภาษณ์ โดยผู้ให้ข้อมูลสำคัญ (Key Information) นำมาวิเคราะห์เชิงพรรณนาสังเคราะห์ข้อมูลในพื้นที่การท่องเที่ยว ๖ แห่ง ได้แก่ ๑) ปราสาทศีขรภูมิ ตำบลระแงง อำเภอศีขรภูมิ จังหวัดสุรินทร์ คือ ๒) หมู่บ้านนวัตวิถีเทนมีย์ ตำบลเทนมีย์ อำเภอเมืองสุรินทร์ จังหวัดสุรินทร์ ๓) หมู่บ้านช้าง บ้านตากกลาง ตำบลกระโพ อำเภอท่าตูม จังหวัดสุรินทร์ ๔) หมู่บ้านทอผ้าไหมทาสว่าง ตำบลทาสว่าง อำเภอเมืองสุรินทร์ จังหวัดสุรินทร์ ๕) หมู่บ้านเครื่องเงินเขวาสินรินทร์ ตำบลเขวาสินรินทร์ อำเภอเขวาสินรินทร์ จังหวัดสุรินทร์ และ ๖) เขพนมสวยคือโรงเรียนบ้านพนม ตำบลนาบัว อำเภอเมืองสุรินทร์ จังหวัดสุรินทร์ โดยมุ่งเน้นการวิเคราะห์โดยการสรุปตามสาระสำคัญด้านเนื้อหาที่กำหนดไว้ โดยวิเคราะห์เนื้อหา

๓.๗ การนำเสนอผลการศึกษาวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ มุ่งเน้นการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการศึกษาเอกสาร การเก็บข้อมูลภาคสนามด้วยวิธีการสัมภาษณ์เชิงลึก การสังเกต นำมาทำการวิเคราะห์ สรุป และอภิปรายผลตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย หลังจากนั้น คณะผู้วิจัยจะนำเสนอรายงานแบบพรรณนาเชิงวิเคราะห์ (Analytical Description) พร้อมอ้างอิงคำพูดผู้ให้ข้อมูลสำคัญและนำเสนอรูปภาพประกอบเหตุการณ์ของเรื่องเพื่อยืนยันประเด็นที่พรรณาวิเคราะห์ตามความเหมาะสม โดยเป็นการนำเสนอผลการวิจัยองค์ความรู้ในการสังเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ ประกอบการบรรยายตามวัตถุประสงค์การวิจัย โดยการพรรณนาความ (Descriptive Presentation) ประกอบภาพถ่ายพร้อมการบรรยาย จากผลการลงพื้นที่สำรวจเก็บข้อมูลและสัมภาษณ์ แล้วนำไปสู่การสรุปองค์ความรู้เกี่ยวกับการวิจัย โดยการจัดกิจกรรมถ่ายทอดความรู้แก่ชุมชนหรือผู้มีส่วนเกี่ยวข้องเพื่อสร้างเป็นต้นแบบในการพัฒนาแก่ชุมชน โดยการประเมินผลจากการสอบถามทัศนคติของคนในพื้นที่ เพื่อจัดทำสื่อสิ่งพิมพ์ ผลงานวิจัย วิดีทัศน์นำเสนอ และนวัตกรรมเพื่อเผยแพร่ความรู้สู่สาธารณชน รวมทั้งการจัดทำแผ่นพับ โบว์ชัวร์ หนังสือสรุปองค์ความรู้ และการเผยแพร่สู่สื่อมวลชน สื่อสารสนเทศและการจัดพิมพ์เอกสารรายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์

บทที่ ๔

ผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง “การพัฒนารูปแบบการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารยุคดิจิทัลของเยาวชนในแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม จังหวัดสุรินทร์” ผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิจัยและวิเคราะห์ข้อมูลแบบสอบถาม โดยแบ่งเป็น ๕ ตอน ดังนี้

๔.๑ สภาพปัจจุบันของการใช้ทักษะการพูดภาษาอังกฤษในการสื่อสารยุคดิจิทัล ของเยาวชนในแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม ทั้ง ๖ แห่ง จังหวัดสุรินทร์

๔.๒ หลักการพูดภาษาอังกฤษในการสื่อสารยุคดิจิทัล ของเยาวชนในแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม ทั้ง ๖ แห่ง จังหวัดสุรินทร์

๔.๓ นำเสนอการพัฒนารูปแบบทักษะการพูดภาษาอังกฤษในการสื่อสารยุคดิจิทัลของเยาวชนในแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม ทั้ง ๖ แห่ง จังหวัดสุรินทร์

๔.๔ องค์กรความรู้ที่ได้จากการวิจัย

๔.๑ สภาพปัจจุบันของการใช้ทักษะการพูดภาษาอังกฤษในการสื่อสารยุคดิจิทัล ของเยาวชนในแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม ทั้ง ๖ แห่ง จังหวัดสุรินทร์ พบว่า การใช้ทักษะการพูดภาษาอังกฤษของเยาวชนในแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมจังหวัดสุรินทร์ได้พัฒนาขึ้นอย่างมีนัยสำคัญจากอดีตถึงปัจจุบัน ในอดีต การสื่อสารภาษาอังกฤษของเยาวชนในพื้นที่นี้ยังคงค่อนข้างจำกัด เนื่องจากการเรียนการสอนภาษาอังกฤษยังไม่เป็นที่แพร่หลาย และการเข้าถึงข้อมูลจากต่างประเทศก็ยังไม่สะดวก เช่นเดียวกับโอกาสในการฝึกฝนทักษะการพูดภาษาอังกฤษที่มีอยู่น้อยมาก ทำให้เยาวชนในสุรินทร์ต้องพึ่งพาความสามารถในการสื่อสารภาษาไทยเป็นหลักเมื่อมีนักท่องเที่ยวต่างชาติเข้ามาทว่าในยุคดิจิทัลที่เทคโนโลยีการสื่อสารและการเรียนรู้ออนไลน์เข้ามามีบทบาทมากขึ้น สภาพการใช้ทักษะการพูดภาษาอังกฤษของเยาวชนในจังหวัดสุรินทร์ก็ได้รับการพัฒนาอย่างรวดเร็ว การเข้าถึงอินเทอร์เน็ตและสื่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่หลากหลายช่วยให้เยาวชนสามารถฝึกฝนภาษาอังกฤษได้ด้วยตนเอง ไม่ว่าจะเป็นผ่านการดูวิดีโอ การเข้าร่วมคอร์สออนไลน์ หรือการใช้แอปพลิเคชันเพื่อการเรียนภาษาอังกฤษ นอกจากนี้ การใช้สื่อสังคมออนไลน์ยังช่วยให้เยาวชนสามารถฝึกฝนการสื่อสารกับผู้คนจากทั่วโลกได้อย่างสะดวกและรวดเร็วนอกจากการพัฒนาทักษะผ่านการ

เรียนรู้ออนไลน์แล้ว การท่องเที่ยวในพื้นที่วัฒนธรรมของสุรินทร์ยังมีส่วนสำคัญในการกระตุ้นให้เยาวชนได้ฝึกฝนทักษะการพูดภาษาอังกฤษอย่างจริงจังมากขึ้น เนื่องจากสุรินทร์เป็นแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมที่มีนักท่องเที่ยวต่างชาติเข้ามาเยี่ยมชมอย่างต่อเนื่อง การมีโอกาสนพบปะและสื่อสารกับนักท่องเที่ยวเหล่านี้ทำให้เยาวชนในพื้นที่ต้องการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อสื่อสารและแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมนำมาซึ่งการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษที่เป็นรูปธรรมสรุปแล้ว สภาพการใช้ทักษะการพูดภาษาอังกฤษของเยาวชนในแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมจังหวัดสุรินทร์ได้พัฒนาอย่างมีนัยสำคัญจากอดีตถึงปัจจุบัน อิทธิพลของเทคโนโลยีดิจิทัลและการเข้าถึงข้อมูลที่สะดวกยิ่งขึ้นช่วยให้เยาวชนสามารถพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษได้อย่างมีประสิทธิภาพ พร้อมกับการเรียนรู้และการฝึกฝนผ่านการสื่อสารกับนักท่องเที่ยวที่มาเยือนพื้นที่วัฒนธรรมสุรินทร์ ซึ่งทั้งหมดนี้มีส่วนช่วยเสริมสร้างความมั่นใจและความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของเยาวชนในพื้นที่อย่างยั่งยืน

๔.๒ หลักการพูดภาษาอังกฤษในการสื่อสารยุคดิจิทัล ของเยาวชนในแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม ทั้ง ๒ แหล่ง จังหวัดสุรินทร์

๔.๓ นำเสนอการพัฒนาารูปแบบทักษะการพูดภาษาอังกฤษในการสื่อสารยุคดิจิทัลของเยาวชนในแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม ทั้ง ๒ แหล่ง จังหวัดสุรินทร์

๔.๔ องค์ความรู้ที่ได้จากการวิจัย